

# bulunmuş

vampir  
mektupları  
8. kitabı

morgan rice

Vampir Mektupları

Morgan Rice

**Bulunmuş**

«Lukeman Literary Management Ltd»

## Rice M.

Bulunmuş / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,  
— (Vampir Mektupları)

BULUNMUŞ (Vampir Mektuplarının 8. Kitabı) kitabında Caitlin ve Caleb eski İsrail’de, M. S. 33 yılında uyanıyorlar ve kendilerini İsa’nın zamanında bulduklarında hayrete düşüyorlar. Eski İsrail kutsal yerlerin, eski sinagogların ve kayıp emanetlerin yeridir. Evrende ruhani olarak en yoğun bölgedir – ve M. S. 33’te, İsa’nın çarmıha gerildiği yılda, manevi olarak en yoğun yer olmuştur. Başkentinin merkezinde, Kudüs’te, Kudüs Tapınağı (Kutsal Solomon Tapınağı) bulunur. Bu tapınağın içinde En Kutsal Yer ve Tanrının Sandığı bulunur. Ve bu sokaklarda İsa çarmıha gerilmeden önceki son adımlarını atacaktır. Kudüs bir yığın değişik dini geçmişe ve inanca sahip insanlarla dolup taşar ve bunların hepsi Romalı askerlerin ve onların Muhteşem, Pontius Pilate’in dikkatli gözetimi altındadır. Bu şehrin aynı zamanda, çok karışık sokakları ve gizli sırlara ve Pagan tapınaklarına giden labirent gibi dar geçitleriyle karanlık bir tarafı da vardır. Şimdi artık Caitlin dört anahtarın hepsine sahiptir ama hala babasını bulmak zorundadır. Araştırması onu İsa’nın ayak izlerinde mistik sırların izlerini ve ipuçlarını takip ederek Nasıra’ya, Capernaum’a ve Kudüs’e götürür. Aynı zamanda onu Zeytin Dağı’na, Aiden ve onun meclisine ve Caitlin’in daha önce hiç bilmediği en güçlü sırlara ve emanetlere götürür. Döndüğü her köşede babasına bir adım daha yaklaşmaktadır. Ama bir an önce harekete geçmelidir: Karanlık tarafa dönmüş olan Sam de bu zamana gelmiştir ve kötü bir meclisin lideri olan Rexius ile birleşmiştir. İkisi birlikte Kalkana giden yolda Caitlin’i yenme yarışına girmişlerdir. Rexius, Caitlin ve Caleb’i mahvetmek için önüne gelen her şeyi yerle bir etmektedir. Sam’in onun tarafında olması ve arkasında yeni bir orduyla avantaj onun lehinedir. Daha da kötüsü, Scarlet ebeveynlerinden ayrı, zamanda tek başına yolculuk yaparak geçmişe gelir. Kendi başına Ruth’la birlikte Kudüs’ün sokaklarında dolaşır ve bu sırada kendi güçlerini keşfetmeye başlar. Aynı zamanda kendini hiç olmadığı kadar ciddi bir tehlike içinde bulur. Özellikle kendisinin de büyük bir sırra sahip olduğunu keşfettiğinde. Caitlin babasını bulabilecek midir? Eski vampir kalkanını bulabilecek midir? Kızına tekrar kavuşabilecek midir? Kendi erkek kardeşi onu öldürmeye çalışacak mıdır? Ve Caleb’e olan aşkı zamanda geriye doğru yaptığı

bu son yolculukta ayakta kalacak mıdır?BULUNMUŞ Vampir Mektuplarının 8. Kitabıdır (DÖNÜŞÜM, SEVİLMİŞ, ALDATILMIŞ, YAZGI, ARZULANMIŞ, SAHİPLENİLMİŞ ve YEMİNLİ kitaplarının ardından gelir) ve ayrıca kendi başına ayrı olarak da okunabilir. BULUNMUŞ 71,000 kelimedir. VAMPİR MEKTUPLARININ 9. ve 10. kitapları da çıktı! Ve Morgan Rice'ın En çok satan garip bir kıyamet sonrası roman dizisi KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ de artık raflarda. Ve Morgan Rice'ın En çok satan on kitaptan oluşan fantezi dizisi FELSEFE YÜZÜĞÜ de çıktı. Bu dizi 1. Kitap olan KAHRAMANLARIN GÖREVİ ile başlıyor ve bunu ÜCRETSİZ indirebilirsiniz!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

## Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	15
İKİNCİ BÖLÜM	18
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	22
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	25
BEŞİNCİ BÖLÜM	31
ALTINCI BÖLÜM	34
YEDİNCİ BÖLÜM	36
Конец ознакомительного фрагмента.	42

# Morgan Rice

## Bulunmuş Vampir Mektuplarının 8. Kitabı

### Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen [www.morganricebooks.com](http://www.morganricebooks.com) adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

### VAMPİR MEKTUPLARINA övgüler

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap!”

—Vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Rice, daha baştan sizi hikâyenin içine çekiyor, mekânın sade görüntüsüne baskın çıkan inanılmaz betimleyici gücü, hikâyeye yedirme konusunda harika bir iş çıkarıyor... Zevkle yazılmış ve bir solukta okunuyor.”

—Black Lagoon Reviews (Dönüşüm için)

“Genç okuyucular için harika bir hikâye. Morgan Rice ilginç bir girdabı daha da derinleştirerek harika bir iş çıkarmış... Canlandırıcı ve eşsiz. Bu seriler bir kızın etrafında yoğunlaşıyor...sıradışı bir kız!...Okunması kolay ve bir solukta bitiyor...Derecelendirilmiş Kitaplardan.”

—The Romance Reviews (Dönüşüm için)

“Daha başında beni içine aldı ve bir daha da bırakmadı...Bu hikaye nefes kesici bir macera, bir solukta okunuyor ve en başından sizi heyecana boğuyor. İçinde tek bir sıkıcı an yok.”

—Paranormal Romance Guild (Dönüşüm için)

“Heyecan, romantizm, macera ve sürprizlerle dopdolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar âşık olacaksınız.”

—vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Harika bir konu ve özellikle bu, geceleri elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Sonu o kadar heyecanlı bir yerinde bitiyor ki sırf neler olduğunu görmek için derhal bir sonraki kitabı almak isteyeceksiniz.”

—The Dallas Examiner (Sevilmiş için)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz derecede yetenekli bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtlıyor...Bu kitap vampir/fantezi türü kitapların genç yaştaki severleri dahil geniş bir okuyucu kitlesine hitap ediyor. Sizi şok edecek ve beklenmedik bir yerde bitecek.”

—The Romance Reviews (Sevilmiş için)

## **Morgan Rice’ın Kitapları**

### **KRALLAR VE BÜYÜCÜLER**

#### **EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)**

#### **CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)**

#### **ONURUN BEDELİ (3. Kitap)**

#### **BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)**

## **FELSEFE YÜZÜĞÜ**

**KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)**

**KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)**

**EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)**

**BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)**

**ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)**

**KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)**

**KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)**

**SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)**

**BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)**

**KALKAN DENİZİ (10. Kitap)**

**ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)**

**ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)**

**KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)**

**KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)**

**ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)**



## **KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ**

**ARENA BİR (1. Kitap)**

**ARENA 2 (2. Kitap)**

## **VAMPIR GÜNLÜKLERİ**

**DÖNÜŞÜM (1. Kitap)**

**SEVİLMİŞ (2. Kitap)**

**ALDATILMIŞ (3. Kitap)**

**YAZGI (4. Kitap)**

**ARZULANMIŞ (5. Kitap)**

**NİŞANLI (6. Kitap)**

**YEMİNLİ (7. Kitap)**

**BULUNMUŞ (8. Kitap)**

**CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)**

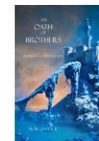
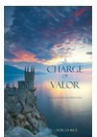
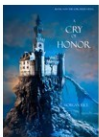
**GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)**

**KADER (11. Kitap)**

KINGS AND SORCERERS



THE SORCERER'S RING



THE SURVIVAL TRILOGY



the vampire journals





## **VAMPIİR MEKTUPLARI serisini şimdi sesli kitap formatında dinleyin!**

Copyright © 2012 Morgan Rice

Her hakkı saklıdır. ABD 1976 Telif Hakları Yasasının izin verdiği maddeler dışında bu yayının hiçbir kısmı hiçbir şekilde ve hangi amaçla olursa olsun çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve alıntı yapılamaz; yazarın önceden izni alınmaksızın bir veri tabanında ya da depolama sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca sizin kişisel kullanımınız için yetkilendirilmiştir. Bu ekitap tekrar satılmamalı ya da başkalarına dağıtılmamalıdır. Başka biri ile bu kitabı paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için yeni bir kopya satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almamışsanız ya da yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen geri verin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın zorlu çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, işler, örgütler, mekânlar, durumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta ya da ölmüş gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

Kapak Modeli: Jennifer Onvie. Kapak fotoğrafı: Adam Luke Studios, New York. Kapak makyaj sanatçısı: Ruthie Weems. Bu sanatçılardan herhangi biri ile iletişime geçmek isterseniz lütfen Morgan Rice ile bağlantı kurunuz.

**GERÇEK:**

**İsa'nın ölümünün tam tarihi bilinmezliğini korumasına karşın, genel olarak M.S. 33 yılının 3 Nisan gününde öldüğüne inanılmaktadır**

**GERÇEK:**

**Dünyanın en eski sinagoglarından biri olan Capernaum'daki (İsrail) sinagog İsa'nın öğretisini yaydığı, dünyada hala ayakta kalıp varlığını sürdüren birkaç yerden biridir. Burası aynı zamanda İsa'nın “günahkâr bir şeytanın ruhuna sahip olan” bir adamı iyileştirdiği yerdir**

**GERÇEK:**

**Kudüs'te yer alan şimdiki Kutsal Kabir Kilisesi (Yeniden Diriliş Kilisesi) dünyadaki en kutsal kiliselerden biridir, İsa'nın çarmıha gerildiği ve göğe yükseldiği varsayılan yere kurulmuştur. Bununla birlikte, çelişkili bir biçimde söz konusu bu kilise inşa edilmeden önce ve İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonraki 300 yıl boyunca bu nokta bir Pagan Tapınağı tarafından işgal edilmiştir**

**GERÇEK:**

**Son Akşam Yemeğinin ardından İsa, Getsemani'nin antik bahçesinde Yehuda tarafından ihanete uğradı**

**GERÇEK:**

**Hem Musevilikte hem de Hristiyanlıkta kıyametin olacağına, hayatın sonunun geleceğine inanılır, bu sırada bir Mesih (Kurtarıcı) gelecek ve ölenlerin hepsi yeniden dirilecektir. Museviliğe göre Mesih geldiğinde, ilk dirilecek olanlar Zeytin Dağı'nda gömülü olanlardır**

*“Öyleyse dudaklarından öperim;  
Orada bir parça zehir kalmıştır belki;*

*Bir zamanlar hayat veren dudakların  
Bu kez son versin hayatıma.  
Gel ey sevgili hançer!"*

*-- William Shakespeare, Romeo ve Juliet*

## BİRİNCİ BÖLÜM

*Nasıra, İsrail*  
(*Nisan, M.S. 33*)

Caitlin'in zihninde kötü rüyalar birbirini kovalıyordu. En iyi arkadaşı Polly'nin uçurumdan aşağı yuvarlandığını gördü, uzandı ve onu tutmaya çalıştı ama elini yakalayamadı. Erkek kardeşi Sam'i gördü, sonsuz bir arazide Caitlin'den kaçıyordu, Caitlin ne kadar hızlı koşarsa koşsun, onu yakalayamıyordu. Sonra Kyle ve Rynd'in onun meclis üyelerini gözlerinin önünde boğazladığını, parçalara ayırdığını gördü ve kanları her yanına bulaştı. Bu kan, kan kırmızısı bir gün batımına dönüştü ve Caleb'le düğün törenlerinin üzerinde asılı kaldı. Ama bu düğünde orada yalnızca ikisi vardı, dünyada kalmış son kişiydiler, kan kırmızısı bir gökyüzüne karşı bir uçurumun kenarında duruyorlardı.

Ardından Caitlin kızı Scarlet'i gördü, engin bir denizde, yalnız başına küçük tahta bir sandalda oturuyor ve çalkantılı sulara sürükleniyordu. Scarlet, Caitlin'in babasını bulmak için ihtiyacı olan dört anahtarı yukarıya kaldırdı. Ama Caitlin'in gözleri önünde Scarlet ileriye uzandı ve onları suya düşürdü.

Caitlin "Scarlet!" diye çığlık atmaya çalıştı.

Ama sesi çıkmadı ve o izlerken, Scarlet okyanusa, ufukta toplanan devasa fırtına bulutlarının arasına sürüklenerek ondan uzaklaştı.

"SCARLET!"

Caitlin Paine çığlık atarak uyandı. Doğrularak oturdu, zorlukla nefes alarak etrafına bakındı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Bulunduğu yer karanlıktı, tek ışık kaynağı on beş yirmi metre ötedeki küçük bir açıklıktı. Sanki bir tüneldeydi. Ya da bir mağarada.

Caitlin altında sert bir şey hissetti ve eğilip bakınca küçük taşların üzerinde, çamurlu bir yerde oturmakta olduğunu anladı. Bulunduğu yer sıcak ve tozluysa. Her neredeyse bu kesinlikle İskoç havası değildi. Çok sıcak ve kuruydu – sanki bir çöldeydi.

Caitlin bir süre orada oturdu, kafasını kaşıdı, gözlerini kısarak karanlığa alışmaya ve hatırlamaya çalıştı; rüyaları gerçeklerden ayırmak için uğraştı. Rüyaları çok canlı ve yaşadıkları da bir o kadar gerçeküstüydü, aradaki farkı anlamak gittikçe zorlaşıyordu.

Yavaş yavaş düzenli bir şekilde nefes almaya başlayınca, o korkunç görüntülerden sıyrıldı ve zamanda geriye gitmiş olduğunu fark etmeye başladı. Bir yerlere gelmişti ve hayattaydı. Yeni bir yerde ve zamandaydı. Çamur parçalarını cildinde, saçlarında ve gözlerinde hissetti ve banyo yapmaya ihtiyacı duydu. Bulunduğu yer fazlasıyla sıcaktı ve nefes almak oldukça güçtü.

Caitlin cebinde alışıktığı bir şişkinlik hissetti ve elini oraya uzattığında günlüğünün yolculuğu başarıyla atlattığını anlayınca rahatladı. Hızla diğer cebini kontrol etti ve dört anahtarın da orada olduğunu anladı, ardından boynunu yoklayarak kolyesinin de yerinde olduğundan emin oldu. Her şey yerli yerindeydi. Caitlin rahat bir nefes aldı.

Ardından bir şey hatırladı. Hemen etrafında döndü ve Caleb ve Scarlet de kendisiyle birlikte geri gelmeyi başarıp başaramadığını görmek için baktı.

Karanlıkta hareketsiz bir şeklin yattığını görebildi ve önce bunun bir hayvan olup olmadığını merak etti. Ama gözleri karanlığa alıştığında o şeklin hayvan olmadığını anladı. Yavaşça kalktı ve oraya doğru yaklaşmaya başladı; taşların üzerinde yatmaktan kaskatı kesilen vücudu acı içindeydi.

Mağaranın karşı tarafına yürüdü, diz çöktü ve usulca o geniş şekli omzundan itti. Caitlin çoktan kim olduğunu sezmişti: yüzünü görmeye ihtiyacı yoktu. Bunu mağaranın karşı tarafından da hissedebiliyordu. İçi rahatlayarak bunun hayattaki biricik ve tek aşkı olduğunu biliyordu. Kocasıydı. Caleb.

Caleb sırt üstü yuvarlanınca Caitlin sağlıklı bir şekilde zamanda geri gelmiş olması için dua etti. Ve kendisini hatırlaması için içinden Tanrıya yalvardı.

*Lütfen, diye geçirdi içinden. Lütfen. Sadece son bir kez daha. Caleb'in bu yolculuğu atlatarak hayatta kalmasına izin ver.*

Caleb sırt üstü dönünce Caitlin yüz hatlarının bozulmamış olduğunu görüp rahatladı. Herhangi bir yara izi görmedi. Yakından bakınca nefes aldığını anlayıp daha da rahatladı. Caleb'in göğsü yavaş bir ritimde inip çıkıyordu ve ardından Caitlin, göz kapaklarının seğirdiğini gördü.

Caleb'in gözleri titreyerek açılınca Caitlin rahat bir nefes koyuverdi.

Caleb "Caitlin?" dedi.

Caitlin göz yaşlarına boğuldu. Eğilip Caleb'e sarılınca kalbi hızla atıyordu. Birlikte geri gelmeyi başarmışlardı. Caleb hayattaydı. Caitlin'in ihtiyacı olan tel şey buydu. Dünyadan bundan başka bir şey isteyemezdi.

Caleb de Caitlin'e sarıldı. Caitlin, onun dalga dalga kaslarını hissederek uzun süre onun kollarının arasından ayrılmadı. Oldukça rahatlamıştı. Caleb'i dile getirebileceğinden daha fazla seviyordu. Birlikte geçmişte pek çok yere ve zamana gitmişler, beraber en kötü şeyler, iyi şeyler de dâhil olmak üzere birçok şey görmüşler, çok fazla acı çekmişler ve çok şeyi de kutlamışlardı. Caleb'in onu hatırlamadığı, zehirlendiği zamanlar gibi Caitlin neredeyse birbirlerini kaybedecekleri bütün o anıları düşündü... İlişkilerindeki engellerin hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünmüştü.

Ve şimdi, sonunda başarmışlardı. Geçmişe yapılan son bir yolculukta yeniden beraberlerdi. Caitlin, *bu sonsuza dek birlikte olacakları anlamına mı geliyor?* diye düşündü ve var olan her bir hücreğine kadar bunun böyle olmasını umut etti. Bu defa, sonsuza dek birlikte olacaklardı.

Caleb dönüp Caitlin'e baktığında daha da olgunlaşmış görünüyordu. Caitlin onun parıldayan, kahverengi gözlerine baktı ve o gözlerden dışarı boşalan aşkı hissedebiliyordu. Caleb'in de kendisi gibi aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Caitlin onun gözlerine bakınca, bütün anılar bir anda geri geldi. İskoçya'ya yaptıkları son yolculuğu düşündü. Her şey korkunç bir rüya gibi hızla kafasına üşüşüyordu. Önce her şey çok güzeldi. Kale, bütün arkadaşlarını görmek. Düğün, *Tanrım, o düğün*. Caitlin'in hayatında asla hayal edemeyeceği en güzel şeydi. Bakışlarını aşağıya indirdi ve eline bakıp yüzüğü gördü. Hala parmağındaydı. Yüzük de geri dönmeyi başarmıştı. Aşklarının simgesi de hayatta kalmayı başarmıştı. Caitlin buna inanamıyordu. Gerçekten evliydi. Ve Caleb'le. Caitlin bunu bir işaret olarak gördü: eğer yüzük zamanda geri gelmeyi başardıysa, bütün her şeye rağmen, yüzük hayatta kalabildiyse o zaman aşkları da yaşayacaktı.

Yüzüğün parmağındaki görünüşü gerçekten her şeyi unutturuyordu. Caitlin duraksadı ve evli bir kadın olmanın nasıl hissettirdiğini duyumsadı. Farklıydı. Daha somut, daha kalıcı bir şeydi. Caitlin daima Caleb'i sevmişti ve onunda kendisini sevmiş olduğunu sezmişti. Her zaman birleşmelerinin sonsuza kadar olacağını hissetmişti. Ama şimdi bu artık resmiyet kazandığı için farklı hissediyordu. Birlikte gerçekten tek bir vücut olduklarını hissediyordu.

Ardından Caitlin geçmişi düşündü ve düğünden sonra neler olduğunu hatırladı: Scarlet, Sam ve Polly'den ayrılmak zorunda kaldıklarını anımsadı. Scarlet'i okyanusta bulmuşlardı ve Aiden'ı görüp ondan o korkunç haberleri duymuşlardı. Polly, en iyi arkadaşı ölmüştü. Sam, tek kardeşi ondan sonsuza dek ayrılmış, karanlık tarafa dönmüştü. Cadılar meclisi dostları boğazlanmıştı. Caitlin için bütün bunlar neredeyse dayanılmaz kadar ağırdı. Orada yaşanan korkunç şeyleri ya da Sam ya da Polly olmadan yaşanacak bir hayatın nasıl olacağını hayal edemiyordu.

Ani bir dürtüyle düşünceleri Scarlet'e döndü. Birden, paniğe kapılmış bir halde kendini geri çekerek Caleb'i bıraktı ve Scarlet'in de geri gelmeyi başarıp başarmadığını merak ederek mağarayı araştırmaya koyuldu.

Caleb de aynı anda aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki gözleri ardına kadar açıldı.

Her zamanki gibi Caitlin'in zihnini okuyarak "Scarlet nerede?" diye sordu.



Caitlin döndü ve mağaranın dört bir yanına koşturmaya başladı. Karanlık çatlakları araştırdı, Scarlet'den herhangi bir işaret, onu gösterecek bir gölge, bir şekil var mı diye baktı. Ama hiçbir şey yoktu. Delirmiş bir şekilde araştırmaya devam etti, mağaranın her bir köşesini didik didik ederek Caleb'le birlikte mağarayı bir baştan bir başa taradılar.

Ama Scarlet orada değildi. Orada olmadığı açıktı.

Caitlin hayal kırıklığına uğradı. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl olurdu da o ve Caleb yolculuğu sağ salim atlattırlardı da Scarlet yapamazdı? Kader bu kadar zalim olabilir miydi?

Caitlin döndü ve mağaranın çıkışına, güneş ışığına doğru koştu. Dışarı çıkmalıydı. Dışarda ne olduğunu ve orada Scarlet'ten herhangi bir işaret olup olmadığını görmeliydi. Caleb de onun yanında koştu ve ikisi mağaranın ağzına koştular ve tam girişinde, güneşe doğru durdular.

Caitlin aniden ve tam zamanında durmuştu: mağaranın ağzından küçük bir düzlük dışarı doğru çıkıntı yapıyor ve ardından doğruca dik bir şekilde aşağı düşüyordu. Caleb de onun yanında aniden durdu. Dışarı çıkıntı yapmış dar bir kaya tabakasının üzerinde duruyor, aşağı bakıyorlardı. Her nasılsa Caitlin, yüzlerce metre yukarıdaki bir dağ kovuğuna inmiş olduklarının farkına vardı. Yukarı ya da aşağı gitmenin imkânı yoktu. Ve eğer bir adım daha atacak olsalar, yüzlerce metre aşağıya düşmeleri işten bile değildi.

Önlerinde kocaman bir vadi bulunuyor, göz alabildiğine ufka doğru uzanıyordu. Kırsal bir çöl manzarasıydı, orada burada ara sıra kayalık çıkıntılar ve palmye ağaçları yer alıyordu. Uzaklarda yükselen tepeler vardı ve tam onların aşağısında taş evlerden ve çamurlu sokaklardan oluşan bir köy yer alıyordu. Burada, güneşin altında hava daha sıcaktı, dayanılamayacak kadar aydınlık ve sıcak hâkimdi. Caitlin İskoçya'dan çok farklı bir yerde ve iklimde olduklarını fark etmeye başladı. Ve köyün ilkel görünümünden anlaşılabileceği gibi oldukça farklı bir zamandaydılar.

Bütün o çamurun, kumun ve kayaların arasında ara sıra görülen yeşil araziler tarım yapıldığına işaret ediyorlardı. Bu yeşil arazi parçalarından bazıları bağlarla kaplıydı, dik yamaçlardan aşağılara doğru düzenli sıralarla gittikçe genişliyorlardı ve bunların arasında Caitlin'in tanıyamadığı ağaçlar vardı: bunlar küçük, eski görünümlü ağaçlardı, eğri bükürü dalları ve güneşte parlayan gümüş renkli yaprakları vardı.

Caleb tekrar Caitlin'in zihnini okuyarak "Zeytin ağaçları," dedi.

Caitlin *Zeytin ağaçları mı?* diye düşündü. *Tanrı aşkına biz neredeyiz?*

Caitlin, Caleb'in bu yeri ve zamanı tanıyabileceğini sezerek omzunun üzerinden ona baktı. Caleb'in gözlerinin ardına kadar açık olduğunu gördü ve buraları tanıdığını anladı. Caleb çok şaşırmişti. Manzaraya uzun süredir görmediği bir arkadaşına bakar gibi bakıyordu.

Caitlin neredeyse öğrenmekten korkarak "Neredeyiz biz?" diye sordu.

Caleb önlerindeki vadiyi inceledi ve sonunda dönerek Caitlin'e baktı.

Usluca "Nasıra," dedi.

Gördüğü manzarayı içine çekerek duraksadı.

"Şu köye bakılacak olursa birinci yüzyıldayız." Caleb büyülenmiş gibi Caitlin'e bakıyordu. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Aslında, öyle görünüyor ki İsa'nın zamanında bile olabiliriz."

## İKİNCİ BÖLÜM

Scarlet yüzünü bir şeyin yaladığını hissetti ve gözlerini açtığında kör edici bir güneş ışıyla karşılaştı. Yüzünü yalayan dil duracak gibi değildi ve Scarlet daha bakmadan bunun Ruth olduğunu anlamıştı. Onun ancak görebilecek kadar gözlerini araladı: Ruth eğilmiş, inliyordu ve Scarlet gözlerini açınca inanılmaz bir biçimde heyecanlandı.

Scarlet gözlerini daha fazla açmaya çalışınca vücuduna bir acı saplandığını hissetti; kör edici güneş ışığı çok rahatsız ediciydi, gözleri hiç olmadığı kadar hassaslaşmış ve neredeyse harap olmuştu. Baş fena halde ağrıyordu ve kendini zorlayıp gözlerini çok hafif aralayınca bir yerlerde, bir sokakta kaldırım taşının üzerinde yattığını gördü. İnsanlar aceleyle yanından geçip gidiyorlardı. Scarlet çok yoğun bir şehrin ortasında olduğunu anlamıştı. İnsanlar dört bir yana gidip geliyorlardı ve Scarlet günün ortasındaki bu kalabalığın gürültüsünü duyabiliyordu. Ruth inlemeye devam ederken Scarlet doğrulup oturdu ve nerede olduğunu hatırlamaya, anlamaya çalıştı. Ama hiçbir fikri yoktu.

Scarlet daha başına ne gelmiş olduğunu anlayamadan aniden birinin onu ayağıyla kaburgalarından ittiğini hissetti.

“Kalk!” diye derin bir ses geldi. “Burada uyuyamazsın.”

Scarlet omzunun üzerinden baktı ve hemen dibinde bir Romalı sandaleti gördü. Ardından başını kaldırdı ve hemen yanında dikilen bir Romalı asker gördü; üzerinde kısa bir asker ceketi vardı, beline kemer takmıştı ve bu kemerdan aşağıya doğru küçük bir kılıç sallanıyordu. Başında ise üzerinde tüyler olan küçük bir pirinç miğfer vardı.

Asker tekrar eğildi ve Scarlet’i ayağıyla itekledi. Bu defa Scarlet’in karnını acıtmıştı.

“Ne dediğimi duydun mu? Kalk burdan yoksa seni tutuklayacağım.”

Scarlet onun sözünü dinlemek istedi ama gözlerini biraz açtığında güneş onları öyle bir acıttı ki nasıl kalkacağını, ne yöne döneceğini şaşırdı. Doğrulamaya çalıştı ama sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissetti.

Asker kaburgalarına bir tekme savurmak için geriye doğru eğildi. Scarlet tekmenin geldiğini gördü, yeterince hızlı bir şekilde tepki gösteremeyince elleriyle kendini korumaya çalıştı.

Scarlet bir hırlama duydu, omzunun üzerinden bakınca Ruth’un sırtındaki tüylerin kabarmış olduğunu ve askere saldırdığını gördü. Ruth askerin ayak bileğini havada yakaladı ve bütün gücüyle keskin dişlerini bileğine geçirdi.

Asker acı bir çığlık koyuverdi ve bileğinden kan boşalırken çığlığı dört bir yanda yankılandı. Ruth askerin bileğini bırakacak gibi değildi, bütün gücüyle bileği tutmuş sallayıp duruyordu ve askerin daha biraz önceki kendini beğenmiş yüz ifadesi şimdi korkuya dönüşmüştü.

Kılıcının kınına doğru uzanarak kılıcını çıkardı ve onu havaya kaldırarak Ruth’un sırtına indirmeye hazırlandı.

İşte o an Scarlet bir şey hissetti. Sanki bir güç bedenini hâkimiyet altına alıyordu, sanki içinde başka bir kuvvet, başka bir varlık egemendi. Ne yapmakta olduğunu farkına varmadan birden harekete geçti. Bunu kontrol edemiyordu ve ne olduğunu anlamıyordu.

Scarlet ayağa fırladı, kalbi adrenalini patlaması yaşıyordu ve tam asker kılıcını aşağı indirirken bileğini havada yakalamayı başardı. Askerin kolunu tutarken içindeki daha önce hiç bilmediği bu gücün dışarı akmakta olduğunu hissetti. Asker bütün gücüne rağmen kıpırdıyamadı.

Scarlet onun bileğini sıktı ve gücü o kadar baskın geldi ki asker şok içinde aşağıya doğru Scarlet’e bakınca sonunda kılıcını düşürdü. Kılıç çınlayarak kaldırım taşlarının üzerine düştü.

Scarlet usulca “Tamam Ruth, sorun yok,” dedi ve Ruth yavaş yavaş askerin ayak bileğini bıraktı.

Scarlet askerin kıpırdamasına izin vermeyerek bileğini tutup bir süre orada durdu.

Asker “Lütfen bırak gideyim,” diye yalvardı.

Scarlet içinden taştan gücü hissetti, istese ona gerçekten zarar verebileceğini anladı. Ama zarar vermek istemedi. Sadece yalnız başına kalmak istiyordu.

Scarlet yavaşça elini çekti ve onu serbest bıraktı.

Korku dolu gözlerle sanki bir şeytanla karşılaşmış gibi bakan asker hemen döndü ve kılıcını yerden geri almakla bile uğraşmayıp kaçarak uzaklaştı.

Scarlet onun daha fazla askerle geri gelebileceğini hissederek “Hadi gidelim Ruth,” dedi, etrafta oyalanmak istemiyordu.

Bir süre sonra ikisi birlikte yoğun kalabalığın içine daldılar. Scarlet gölgede kuytu bir yer bulana kadar kıvrılıp giden dar sokaklarda koşturdular. Scarlet, askerlerin onları burada bulamayacağını biliyordu ve kendini yeniden toparlamak, nerede olduklarını anlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Scarlet sıcakta nefes almaya çalışırken Ruth da yanında hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

Scarlet kendi güçleri karşısında korkmuş ve büyülenmişti. Bir şeylerin değiştiğini anlamıştı, ama kendisine ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştı; ayrıca herkesin nereye kaybolduğunu da anlamıyordu. Burası çok sıcaktı ve o tanımadığı, kalabalık bir şehirdeydi. Burası büyüdüğü Londra’ya hiç mi hiç benzemiyordu. Önünde uzanan sokağa doğru baktı ve orayı dolduran insanları izledi. Üzerlerinde cübbeler, ihramlar vardı ve ayaklarına da sandalet giymişlerdi; başlarının üzerinde ve omuzlarında incir ve hurma dolu büyük sepetler taşıyorlardı, bazıları ise türban takmıştı. Scarlet eski, taş binalar, bu binaların arasında kıvrılıp giden daracık geçitler, Arnavut kaldırımli sokaklar gördü ve hayretler içinde dünyanın neresinde olabileceğini düşündü. Burası kesinlikle İskoçya değildi. Buradaki her şey çok ilkel görünüyordu, Scarlet kendini sanki binlerce yıl geriye gitmiş gibi hissetti.

Anne ve babasından bir işaret yakalayabilme umuduyla her yere göz gezdirdi. Yanından geçmekte olan her bir yüzü inceledi ve birinin durup ona dönmesini umut etti.

Ama anne ve babası hiçbir yerde yoktu. Her geçen yüzle beraber Scarlet gittikçe daha da yalnız hissetmeye başladı.

Bir an bedenini bir panik hali sarmaya başladı. Yalnız başına nasıl buraya geldiğini anlayamadı. Onu bu şekilde nasıl terk ederlerdi? Nerede olabilirlerdi? Zamanda geriye doğru yolculuk mu yapmıştı ve acaba anne ve babası da gelmiş miydi? Neden gelip onu bulmuyorlardı, ona bu kadar değer vermiyorlar mıydı?

Scarlet orada durup insanları izleyip bekledikçe içinde bulunduğu durumun daha iyi farkına varıyordu. Yalnızdı. Yabancı bir yerde ve zamanda tamamen kendi başınaydı. Anne ve babası da burada bile olsa onları nerede araması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Scarlet İskoçya’yı terk etmeden hemen önce ona verilmiş olan ve üzerinde sallanan bir haç bulunan bileğindeki bileziğe baktı. Oradaki kalenin avlusunda dururlarken, beyaz cübbe giyen yaşlı adamlardan biri eğilmiş ve onu Scarlet’in bileğine takmıştı. Scarlet bunun çok hoş olduğunu düşündü ama ne olduğu ya da ne anlama geldiği konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Bunun bir tür ipucu olabileceği konusunda içinde bir his vardı ama bu ipucunun ne olduğuna dair bir fikri yoktu.

Ruth’un bacağına sürtündüğünü hissetti ve eğilip ona sarılarak başını öptü. Ruth, Scarlet’in kulağının dibinde inil dedi ve onu yaladı. En azından Ruth yanındaydı. Ruth, Scarlet için bir kız kardeş gibiydi. Scarlet onun da kendisiyle birlikte gelmeyi başardığı için ve onu o askerden korumuş olduğu için çok minnettardı. Hayatta daha çok sevdiği kimse yoktu.

Scarlet, o askeri, karşılaşmalarını anımsayınca, güçlerinin düşündüğünden de daha derin olması gerektiğinin farkına vardı. Küçük bir kız olarak kendisinin onun hakkından nasıl geldiğini anlayamıyordu. Bir şekilde değişmekte olduğunu hissetti ya da çoktan daha önce hiç olmadığı bir şeye dönüşmüştü. İskoçya’dayken annesinin bunu kendisine açıkladığını hatırladı. Ama hala tam olarak anlayamamıştı.

Scarlet bütün bunların kaybolup gitmesini diledi. Sadece normal olmak, her şeyin eskiden olduğu gibi normale dönmesini istiyordu. Yalnızca anneciğini ve babacığını istiyordu; gözlerini kapamak ve açtığında İskoçya’da, o kalede, Sam, Polly ve Aiden ile olmak istiyordu. Anne ve babasının düğün törenlerine geri dönmek istiyordu; dünyadaki her şeyin değişmeden yerli yerinde kalmasını istiyordu.

Fakat gözlerini açtığında hala buradaydı, bu garip şehirde ve bu garip zamanda Ruth'la birlikte yapayalnızdı. Tanıdığı tek bir kimse bile yoktu. Kimse arkadaş canlısı görünmüyordu. Ve Scarlet nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu.

Sonunda buna artık daha fazla dayanamayacağını hissetti. Harekete geçmesi gerekiyordu. Sonsuza dek bekleyerek burada saklanamazdı. Anneciği ve babacığı dışarda bir yerdelerdi, bunu anlamıştı. Midesinin açlıktan kazındığını hissetti ve Ruth'un da yanında mızımızlandığını duydu. Belli ki o da acıkmıştı. Scarlet kendi kendine cesur olması gerektiğini söyledi. Dışarı çıkıp anne ve babasını bulmaya çalışmalıydı— ve hem kendi hem de Ruth için yiyecek aramalıydı.

Scarlet, etrafta askerlerin olabileceğini düşünüp temkinli bir şekilde kaynaşan dar sokağa adımını attı; uzakta sokaklarda devriye gezen askerleri gördü, ama özel olarak onu arıyor gibi bir halleri yoktu.

Scarlet ve Ruth insan yığınlarının arasından güçlkle ilerlemeye ve kıvrılan dar sokaklardan giderlerken itilip kakılmaya başladılar. Burası çok kalabalıktı, dört bir yandan insan akını vardı. Scarlet ahşap el arabaları olan satıcıların yanından geçti; bunlar meyve, sebze, somun ekmek, şişelenmiş zeytinyağı ve şarap satıyorlardı. Bütün bu satıcılar birbirine neredeyse yapışık duruyor, bu tıklım tıklı dar sokaklarda müşteri çekmek için bağılıyorlardı. İnsanlar da sağdan soldan yaklaşarak onlarla pazarlık ediyorlardı.

Sanki yeterince kalabalık değilmiş gibi bir de sokaklar hayvanlarla doluydu— develer, eşekler, koyunlar ve her türden çiftlik hayvanları sahiplerinin önünde ilerliyorlardı. Bunların arasında yaban tavukları, horozlar ve köpekler koşturup duruyordu. Korkunç kokuyorlardı ve bu gürültülü pazar yerini durmak bilmeyen anırmaları, melemeleri ve havlamalarıyla daha da gürültülü bir hale getiriyorlardı.

Scarlet, bu hayvanların karşısında Ruth'un açlığının daha da arttığını hissedebiliyordu ve bu yüzden Ruth'un yanına diz çöktü ve boynundan tutarak onu geri çekti.

Sert bir şekilde “Olmaz Ruth!” dedi.

Ruth isteksiz bir şekilde itaat etti. Scarlet kendini kötü hissetti ama Ruth'un bu hayvanları öldürüp bu kalabalığın arasında büyük bir kargaşaya neden olmasını istemiyordu.

“Sana yiyecek bulacağım Ruth. Söz veriyorum.”

Ruth cevap olarak inilmedi ve Scarlet de açlıktan midesinin ağrıdığını hissetti.

Scarlet aceleyle bu hayvanları geçerek Ruth'u ara sokaklardan aşağılara doğru götürdü. Kıvrılıp dönerek satıcıları ve daha bir sürü dar sokağı geçtiler. İçinde bulundukları bu labirentin sonu gelmeyecek gibi görünüyordu ve Scarlet neredeyse gökyüzünü bile göremiyordu.

Scarlet sonunda kocaman kızarmış et parçaları satan bir satıcı buldu. Etin kokusunu çok uzaktan alabiliyordu, bu koku içine işliyordu; aşağıya baktı ve Ruth'un ete bakarak dudaklarını yaladığını gördü. Scarlet beceriksizce bakarak etlerin önünde durdu.

Önlüğü kanla kaplı kocaman bir adam olan satıcı “Bir parça et satın almak ister misin?” diye sordu.

Scarlet bir parça eti her şeyden çok istiyordu. Bunun önemli olduğunu sezdi ve bu yüzden kendine hâkim olmak için sahip olduğu bütün gücü kullandı.

Ardından cevap olarak üzgün bir şekilde başını iki yana usulca salladı. Ruth'u tuttu ve onu adamdan uzaklaştırarak yola devam etti. Ruth'un sızlanmasını ve karşı çıkışını duyabiliyordu ama başka seçenekleri yoktu.

Yürümeye devam ettiler ve sonunda içinde bulundukları labirent güneşli, ferah ve alabildiğine geniş bir plazaya açıldı. Scarlet o koskocaman gökyüzünü görünce çok şaşırıldı. İçinde binlerce insanın kaynaştığı o daracık sokaklardan çıkınca, bunun hayatında görebileceği en büyük açıklık olduğunu düşündü. Plazanın ortasında taş bir çeşme vardı ve etrafını yukarıya doğru yüzlerce metre uzanan uçsuz bucaksız taş bir duvar çevreliyordu. Duvardaki her bir taş inanılmaz kalındı ve neredeyse Scarlet'ten on kat daha büyüktü. Yüzlerce insan bu duvara karşı duruyor, inleyerek ağlıyor ve dua ediyordu. Scarlet'in ne onların bunu niçin yaptıkları konusunda ne de nerede olduğu konusunda en

ufak bir fikri yoktu, ama şehrin merkezinde olduklarını sezdi ve bu şehrin oldukça kutsal bir yer olduğunu anladı.

Arkasından “Hey sen!” diye bağırarak kaba bir ses duydu.

Scarlet ensesindeki tüylerin kabarmaya başladığını hissetti ve yavaşça döndü.

Bir taşın ucunda oturmuş beş kişilik bir oğlan gurubu ona doğru bakıyordu. Oğlanların üzerindeki paçavraydı ve baştan ayağa pislik içindeydiler. Bunlar yaklaşık on beş yaşında delikanlılardı ve Scarlet yüzlerindeki kötülüğü görebiliyordu. Bela aradıkları belliydi ve bir sonraki kurbanlarını bulmuş olabilirlerdi; Scarlet yalnız olduğunun bu kadar belli olup olmadığını düşündü.

Oğlanların arasında vahşi bir köpek vardı, devasaydı, kuduz olmuşa benziyordu ve Ruth’un iki katıydı.

Başlarındaki oğlan, diğer dördü kahaaha atarken alay eder gibi “Burada yapayalnız ne yapıyorsun?” diye sordu. Kaskıydı ve kocaman dudakları ve alnındaki bir yara iziyle aptal bir görünüşü vardı.

Scarlet onlara bakınca, daha önce hiç yaşamadığı yeni bir hissin kendine hâkim olmaya başladığını hissetti: bu giderek kabaran bir önseziydi. Ne olduğunu bilmiyordu ama birden oğlanların düşüncelerini apaçık okuyabildi, hislerini hissedebildi ve niyetlerini anladı. Hemen, apaçık bir şekilde kötü niyetli olduklarını hissetti. Ona zarar vermek istediklerini biliyordu.

Ruth, Scarlet’in yanında hırladı. Scarlet büyük bir kavganın başlamak üzere olduğunu sezdi—ama bu tam da onun kaçınmak istediği şeydi.

Eğildi ve Ruth’u uzaklaştırmaya çalıştı.

“Hadi gidelim Ruth,” dedi, döndü ve yürümeye başladı.

Oğlan “Hey, kız, seninle konuşuyorum!” diye bağırarak.

Scarlet uzaklaşırken omzunun üzerinden kafasını çevirdi ve beşinin de taşın üzerinden yere atlayarak arkasından gelmeye başladıklarını gördü.

Scarlet yeniden dar sokaklara doğru aceleyle koştu, bu oğlanlarla kendi arasını olabildiğince açmaya çalıştı. Romalı askerle karşılaşması aklına geldi ve bir an, durup kendini savunup savunamayacağını düşündü.

Fakat kavgaya etmek istemiyordu. Ne kimseye zarar vermek ne de risk almak istiyordu. Tek istediği anneciğini ve babacığını bulmaktı.

Scarlet kimsenin olmadığı bir dar sokağa döndü. Geriye baktı ve saniyeler içinde o oğlan grubunun hala arkasında olduklarını gördü. Çok uzakta değillerdi ve giderek hızlanıyorlardı. Çok hızlılardı. Köpekleri de onlarla birlikte koşuyordu ve Scarlet kısa bir süre içinde ona yetişebileceklerini anladı. İzini kaybettirmek için iyi bir hamle yapmalıydı.

Scarlet bir çıkış yolu bulmayı umarak başka bir köşeyi döndü. Ama döndüğü gibi kalbi duracak gibi oldu.

Bu bir çıkmaz sokaktı.

Scarlet yavaşça döndü, Ruth’la birlikte oğlanlarla yüz yüze geldi. Şimdi aralarında en fazla üç metre vardı. Scarlet’e doğru yaklaşırlarken yavaşladılar, o anın tadını çıkarırcasına acele etmeden yürüdüler. Yüzlerindeki acımasız gülümsemelerle kahaahalar atıp ona bakıyorlardı.

Oğlan “Şansın tükenmiş gibi görünüyor, küçük kız,” dedi.

Scarlet de aynı şeyi düşünüyordu.

## ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sam çok şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. İki elini başına götürdü ve başını tutarak acının dinmesi için uğraştı. Ama dineceği yoktu. Sanki bütün dünya kafatasına saldırıyordu.

Sam nerede olduğunu anlamak için gözlerini açmaya çalıştı ama bunu yapınca acı katlanılmaz hale geldi. Çöldeki kayalardan yansıyan kör edici güneş onu gözlerini kaçırmaya ve başını önüne eğmeye zorluyordu. Sam cenin pozisyonunda kıvrıldı ve acının dinmesine uğraşarak kafasını elleriyle daha da sıkı tuttu.

Şimdi de zihnine anılar üşüşmeye başlamıştı.

Önce Polly'i anımsadı.

Caitlin'in düğün gecesini hatırladı. O gece Polly'e evlenme teklifi etmişti. Polly'nin evet demesini düşündü. Polly'nin yüzündeki sevinci.

Ardından ertesi günü hatırladı. Ava çıkmasını. Birlikte geçirecekleri gecenin beklentisi içinde ormanda yol almasını.

Polly'i bulmasını hatırladı. Kumsalda. Ölürken. Ona bebekleri olacağını söylerken.

Bir keder dalgası hızla geri gelip tüm bedenini sardı. Bu dayanabileceğinden fazlaydı. Kafasında durduramadığı korkunç bir kâbusun tekrar tekrar görünmesi gibiydi. Uğrunda yaşamak istediği her şeyin kendinden bir anda kopartılıp alındığını hissetti. Polly. Bebek. Bildiği, alıştığı hayat.

O anda ölmüş olmayı istedi.

Ardından intikamını hatırladı. Öfkesini. Kyle'ı öldürmesini.

Ve her şeyin değiştiği o anı hatırladı. Kyle'ın ruhunun içine girmesini anımsadı. O tarif edilemez öfke hissini, başka birinin ruhunun, canının ve enerjisinin kendini istila etmesini ve bütün benliğini ele geçirmesini hatırladı. O anda Sam kendi öz benliğini yitirmişti. İşte o anda başka biri oluvermişti.

Sam gözlerini tamamen açtı ve gözlerinin açık kırmızı renkte parladığını sezdi. Artık o gözlerin kendi gözleri olmadığını anlamıştı. Şimdi bunların Kyle'ın gözleri olduğunu biliyordu.

Sam, Kyle'ın kinini hissetti, onun gücünün içinde akmakta olduğunu, bedeninin her bir köşesine, ayak parmaklarından bacaklarına ve oradan da kollarına ve başına doğru yayıldığını duyumsadı. Kyle'ın her şeyi yok etmeye karşı duyduğu ihtiyacın yaşayan bir şeymiş gibi, vücuduna yapışmış ve asla çıkaramayacağı bir şeymiş gibi her bir hücresinde attığını hissetti. Artık kendini kontrol edemediğini hissediyordu. Bir yanı eski Sam'i, kim olduğunu özlüyordu. Ama diğer yanı bir daha asla eski Sam olamayacağını biliyordu.

Sam bir tıslama, bir tıkırtı sesi duydu ve gözlerini açtı. Yüzükoyun, çölde taşların üzerinde dümdüz bir şekilde uzanıyordu ve kafasını biraz çevirip baktığında sadece birkaç santim ötede bir çingiraklı yılanın kendisine tısladığını gördü. Çingiraklı yılanın gözleri doğruca Sam'inkilerin içine bakıyordu, Sam'de kendinde olan benzer bir enerjiyi sezmiş, sanki bir arkadaşla konuşuyor gibiydi. Sam, yılanın öfkesinin kendisinininkiyle uyumlu olduğunu ve yılanın saldırıya geçmek üzere olduğunu sezebiliyordu.

Ama Sam korkmuyordu. Aksine— kendini, yalnızca yılanıninkiyle eş değer değil aksine onunkinden daha da büyük bir öfkeyle dolu halde buldu. Ve refleksleri de öfkesiyle aynı şekilde hareket ediyordu.

Yılanın saldırıya geçmek için hızlandığı yarım saniye içinde Sam ondan önce davrandı: kendi çıplak eliyle uzandı, yılanı tam havada boğazından yakaladı ve kendi yüzünü ısırmasına çok az kala onu durdurdu. Sam yılanın gözlerini kendisinininkine doğru tuttu, ona o kadar yakından baktı ki neredeyse nefesini koklayabiliyordu, yılanın o uzun dişleri sadece birkaç santim ötedeydi ve Sam'in boğazını delip geçmek için can atıyordu.

Ama Sam onu alt etti. Yılanın avucunun içindeki boğazını gittikçe daha da sert sıktı ve yavaşça içinde akmakta olan hayatı soğurdu. Yılan ellerinin arasında gevşedi ve boynu ezilerek öldü.

Daha sonra arkaya yaslandı ve yılanı kumların üzerine fırlattı.

Sam ayağa fırladı ve çevresine göz gezdirdi. Her yanı çamur ve taşlarla kaplıydı— önünde ise uçsuz bucaksız bir çöl yer alıyordu. Döndü ve gözüne iki şey çarptı: birincisi, bir grup küçük çocuktu, hepsi paçavralar içindeydi ve meraklı gözlerle ona bakıyorlardı. Sam onlara doğru hızla döndüğünde, vahşi bir hayvanın mezarından kalktığını görmüş gibi dağıldılar ve aceleyle geriye doğru kaçıştılar. Sam, Kyle'ın öfkesinin bir kez daha içini sardığını ve bu çocukların hepsini öldürmek istediğini hissetti.

Fakat gözüne çarpan ikinci şey dikkatini oraya vermesine neden oldu. Bu bir şehir duvarıydı. Devasa taş bir duvardı, yukarıya doğru yüzlerce metre uzuyor ve sanki sonsuza doğru gidiyordu. İşte tam o an Sam antik bir şehrin dışında bir yerde uyanmış olduğunun farkına vardı. Önünde kocaman, kemerli bir kapı vardı, ilkel giysiler içinde düzinelerce insan o kapıdan girip çıkıyorlardı. Roma zamanında gibi görünüyorlardı, basit kaftanlar ya da tunikler giymişlerdi. Kapıdan girip çıkan bir sürü de çiftlik hayvanı vardı ve Sam çoktan şehrin duvarlarının arkasındaki kalabalığın yaydığı sıcaklığı ve sesi hissedebiliyordu.

Sam kapıya doğru birkaç adım attı ve bunu yaptığı gibi çocuklar bir canavardan kaçıyorlarmış gibi dört bir yana dağıldılar. Sam ne kadar korkunç görüldüğünü merak etti. Ama bu çok da umurunda değildi. Neden buraya inmiş olduğunu anlamak için şehre girme ihtiyacı duydu. Ama eski Sam'in aksine şehri keşfetme ihtiyacı hissetmedi: bunun aksine onu yok etme, en ufak parçalarına ayırma ihtiyacı duydu.

Bir yanı bu hisleri üzerinden atmak, eski Sam'i geri getirmek istedi. Kendini onu geri getirebilecek bir şeyler düşünmeye zorladı. Kız kardeşi Caitlin'i düşünmek için çabaladı. Ama her şey çok belirsizdi; ne kadar uğraşırsa uğraşsın artık onun yüzünü gerçekten gözlerinin önüne getiremiyordu. Caitlin için duyduğu hisleri, ortak görevlerini, babasını zihnine çağırmaya çalıştı. Derinlerde bir yerde hala ona önem verdiğini, hala ona yardım etmek istediğini biliyordu.

Fakat içindeki bu küçük iyi kısma yeni, kötü tarafı kısa sürede baskın geldi. Sam artık kendini pek tanıyamıyordu. Ve yeni Sam, onu bu düşündüklerine bir son vermeye ve doğruca şehrin içine doğru devam etmeye zorluyordu.

Sam yolundaki insanları dirsekleriyle iki yana iterek şehrin kapılarına doğru büyük adımlarla yürümeye başladı. Kafasının üzerinde bir sepeti dengede tutmaya çalışan yaşlı bir kadın ona çok yakınlığa ve Sam onun omzuna ağır bir şekilde çarparak kadını havaya uçurdu ve sepetini düşürerek meyvelerinin dört bir yana saçılmasına neden oldu.

Bir adam “Hey!” diye bağırdı. “Ne yaptığına bir bak! Ondan özür dile hemen!”

Adam hızla Sam'e doğru yürüdü ve aptalca uzanıp Sam'in kabanını tuttu. Adam, bunun tanımadığı, siyah, deri ve vücuda yapışan bir kaban olduğunun farkına varmalıydı. Sam'in giysisinin başka bir yüzyıldan olduğunu ve Sam'in bulaşmak isteyeceği son kişi olduğunu anlamalıydı.

Sam, adamın eline bir böcekmiş gibi tiksinierek baktı, sonra ileri atılıp adamın bileğini kavradı ve yüz adam gücüyle onu ters çevirdi. Sam, bileğini çevirmeye devam ederken adamın gözleri korku ve acı içinde sonuna kadar açıldı. Sonunda adam yan tarafa döndü ve dizlerinin üzerine yıkıldı. Sam ise korkunç bir çatırdama sesi duyana kadar adamın bileğini çevirmeye devam etti ve kolu kırılan adam çığlıklar içinde kaldı.

Sam geri çekildi ve adamın yüzüne sert bir tekme savurarak onu bilinçsiz bir şekilde yere serip işini bitirdi.

Oradan geçen küçük bir grup olanları izledi ve Sam yürümeye devam ederken bütün yolu ona verdiler. Hiç kimse yanına yaklaşmaya istekli görünmüyordu.

Sam ilerde insanların yarattığı izdihama doğru yürümeye devam etti ve kısa süre sonra etrafını yeni bir kalabalık sardı. Şehri dolduran ve sonu gelmek bilmeyen insan seline karıştı. Hangi yöne gideceği konusunda emin değildi ama yeni arzuların kendine baskın çıkmaya çalıştığını hissediyordu. Beslenme arzusunun içini kemirdiğini hissetti. Camı kan istiyordu. Yeni bir kurban.

Sam bu hislerin kendini ele geçirmesine izin verdi ve hislerinin kendisini daha önceden bir şekilde belirlenmiş dar bir sokağa doğru götürdüğünü hissetti. Sam o yola doğru döndüğünde yol daha

da daraldı, karardı ve yukarıya doğru yükseldi; şehrin geri kalanından tecrit edilmiş gibiydi. Buranın şehrin köhne bir yeri olduğu belliydi ve Sam ilerledikçe burada kalabalık daha da kaba bir hal aldı.

Sokakları dilenciler, sarhoşlar ve fahişeler doldurmuştu. Sam sendeleyeen birçok işe yaramaz, şişman, tıraşsız ve dişsiz adamlarla dirsek dirseğe geldi. Sam özellikle ileriye doğru uzanıyor onlara sert bir şekilde omuz atıyor ve her birini dört bir yana fırlatıyordu. Akıllı bir şekilde hiçbirini durup Sam'e meydan okumuyordu, sadece öfkeli bir şekilde "Hey!" diye bağıyorlardı.

Sam yürümeye devam etti ve sonunda kendini küçük bir meydanda buldu. Orada, ortada arkaları Sam'e dönük bağrıışan bir düzine adamdan oluşan bir halka vardı. Sam neye bağrıışıklarını görmek için kendine yol açarak oraya doğru yürüdü.

Halkanın ortasında, birbirlerini paramparça etmekte olan, her yanları kana bulanmış iki horoz vardı. Sam etrafa göz gezdirdi ve adamların elden ele geçirdikleri paralarla birbirleriyle bahse tutuşmakta olduklarını gördü. Horoz dövüşü. Dünyadaki en eski spor. Yüzyıllar geçmiş, ama aslında hiçbir şey değişmemişti.

Sam artık canına yettiğini hissetti. Gittikçe huzursuzlanmaya başlıyor ve bir kargaşa çıkarma ihtiyacı hissediyordu. Horoz dövüşü yapılan ringin ortasına, doğrudan o iki horozla doğru yürüdü. Oraya doğru yaklaştıkça kalabalık öfkeli bir bağırıtı kopardı.

Sam onlara aldırmadı. Aksine uzandı, horozlardan birini boynundan yakalayıp yukarı kaldırdı ve başının üzerinde döndürdü. Bir çatırdama sesi geldi ve Sam elindeki horozun kendini bıraktığını hissetti, boynu kırılmıştı.

Sam uzadıklarını hissettiği dişlerini horozun karnına geçirdi ve aklıktan çıkmış gibi horozun kanını içine çekti. Kan dışarı taşı, Sam'in yüzüne bulandı ve yanaklarından aşağıya aktı. Sonunda, Sam tatmin olmamış bir halde horozu yere fırlattı. Diğer horoz olabildiğince hızlı kaçıyor.

Şaşkınlık içindeki kalabalık Sam'e bakakalmıştı. Ama bunlar zalim, kaba tiplerdendi, kolayca uzaklaşabileceği insanlardan değildi. Kalabalıktakiler kaşlarını çatarak kavgaya hazırlandılar.

İçlerinden biri "Bütün eğlencemizi mahvettin," diye atıldı.

Bir diğeri "Bedelini ödeyeceksin!" diye bağırdı.

Birçok iri yarı adam küçük hançerlerini çekip Sam'e doğrultarak üzerine saldırdılar.

Sam hiç yerinden kıpırdamadı. Bütün bunları ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi gördü. Sam'in refleksleri bunlardan bir milyon kez daha hızlıydı, tek yaptığı uzanmak, adamlardan birinin bileğini havada yakalayıp aynı hızla geriye doğru bükmek ve kolunu kırmak oldu. Ardından geriye çekildi ve adamın göğsüne bir tekme savurarak adamı geri, geldiği halkanın içine yolladı.

Adamlardan bir başkası yaklaşıncı Sam öne atıldı ve adama doğru hücum etti. Adam yaklaşp daha harekete geçmeden Sam dişlerini adamın boğazına sapladı. Derin derin adamın kanını içti, adam acı içinde çığlık atarken kanı her yere fışkırdı. Saniyeler içinde Sam adamın tüm kanını çekti ve adam bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

Diğerleri dehşete kapılmış bir şekilde bakakaldılar. Sonunda bir canavarla karşı karşıya olduklarını fark etmiş olmalıydılar.

Sam onlara doğru bir adım attı ve hepsi dönüp son hızla kaçmaya başladı. Sinekler gibi gözden kayboldular ve birkaç saniye içinde Sam o meydanda kalan tek kişi oldu.

Sam hepsini alt etmişti ama bu onun için yeterli değildi. Kan hiçbir zaman yeterli gelmiyordu ve Sam öldürmek ve yok etmek için kıvranıp duruyordu. Bu şehirdeki herkesi öldürmek istiyordu. O zaman bile yeterli olmayacaktı. Doyumsuzluğu onu hiç durmamacasına devam etmeye itiyordu.

Sam kendini geriye verdi, yüzünü gökyüzüne çevirdi ve kükredi. Bu, sonunda bağını koparmış bir hayvanın çığlığıydı. Çektiği ıstırap havaya yükseldi ve Kudüs'ün taş duvarlarında yankılandı. Çığlığı çan seslerini bastırdı, dua edenlerin yakarıışlarından, ağlamalarından daha da yüksekti. Kısa bir an çığlığı bütün şehre egemen olan duvarları sarstı— ve bir uçtan bir uca tüm şehir sakinleri durdu, dinledi ve korkmayı öğrendi.

İşte tam o anda aralarında bir canavarın bulunduğunu anlamışlardı.



## DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Caitlin and Caleb, Nasıra'ya doğru dik dağ yamacından aşağıya doğru yürümeye başladılar. Yamaç kayalıktı ve her yanları toza bulanarak yürümekten çok kayarak aşağıya doğru gidiyorlardı. Onlar yürümeye devam ettikçe arazi değişmeye başladı, kayalıklar yerini küme küme yabani otlara, ara sıra görünen palmiye ağaçlarına ve ardından gerçek yemyeşil çimlere bıraktı. Sonunda kendilerini bir zeytinlikte buldular ve şehre doğru yürümeye devam ederken dizi dizi zeytin ağaçlarının arasından geçtiler.

Caitlin ağaçların dallarına yakından baktı ve güneşte binlerce küçük zeytinin parıldadığını görünce bunların güzellikleri karşısında büyüldü. Şehre yaklaştıkça ağaçlar daha verimli hale geliyordu. Caitlin aşağıya doğru göz gezdirdi ve geniş görüş açısı sağlayan bu noktadan vadiye ve şehre kuşbakışı baktı.

Kocaman vadilerin ortasında küçük bir köy yer alıyordu; Nasıra'ya şehir demek pek mümkün değildi. Yalnızca birkaç yüz sakini ve taştan yapılmış tek katlı birkaç dizi küçük yapısı bulunuyordu. Bu evlerden çoğu beyaz kireç taşıdan yapılmışa benziyordu ve Caitlin uzaklarda, köylülerin şehri çevreleyen devasa kireçtaşı ocaklarında durmadan çalıştıklarını görebiliyordu. Buradan bile çekiçlerin yumuşak vuruşlarını duyabiliyor ve kireçtaşı tozlarının havaya kalktığını görebiliyordu.

Nasıra şimdi bile eski görünen yaklaşık üç metre yüksekliğindeki basık ama yanlara doğru genişleyen taş duvarla örülüydü. Ortasında geniş, açık kemerli bir giriş vardı. Kapıda kimse nöbet tutmuyordu ve Caitlin de bunu yapmaları için bir neden göremiyordu; çünkü her şeye rağmen burası ıssızlığın ortasında küçük bir köydü.

Caitlin kendini neden bu yerde ve zamanda uyanmış olduklarını merak ederken buldu. Neden Nasıra? Geçmişini anımsadı ve Nasıra hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Burası hakkında bir zamanlar bir şeyler öğrendiğini hayal meyal hatırladı ama ne olduğunu bir türlü anımsayamadı. Ve neden özellikle birinci yüzyıla gelmişti? Bu Ortaçağ İskoçya'sından sonra inanılmaz büyük bir sıçrayıştı ve Caitlin Avrupa'yı özlediğini hissetti. Palmiye ağaçları ve çöl sıcaklığıyla bu yeni tabiat ona oldukça yabancıydı. Ve her şey bir yana, Caitlin'in en çok merak ettiği şey Scarlet'in o görünen duvarların arkasında olup olmadığıydı. Scarlet'in orada olmasını umut etti ve bunun için dua etti. Scarlet'i bulması gerekiyordu. Onu bulana kadar rahat edemezdi.

Caitlin, Caleb'le birlikte şehrin girişine doğru yürüdü ve büyük bir beklentiyle içeriye girdi. Scarlet'i bulma ve araştırmalarına başlamak için neden bu yere gönderildikleri düşüncesiyle kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Babası içerde onu bekliyor olabilir miydi?

Şehre girdiklerinde, Caitlin şehrin yaydığı canlılık karşısında vurulmuşu döndü. Sokaklar koşan, bağırان ve oyun oynayan çocuklarla doluydu. Köpekler, tavuklar, hepsi başıboş dolaşıyordu. Koyunlar ve öküzler sokakları paylaşıyor ve ağır ağır yürüyorlardı. Her evin önünde bir kazığa bağlı ya bir eşek ya da bir deve vardı. Köylülerin üzerinde ilkel tunikler ve kaftanlar vardı ve omuzlarında içi dolu sepetler taşıyarak bir yerlere gidip geliyorlardı. Caitlin bir zaman makinesine girmiş gibi hissetti.

Dar sokaklardan aşağılara doğru yürüyüp küçük evlerin, elleriyle çamaşır yıkayan yaşlı kadınların yanından geçtikçe insanlar durup onlara bakıyordu. Caitlin böyle sokaklarda yürürken buralara bir hayli yabancı göründüklerinin farkına vardı. Üzerine baktı ve dar, deri savaş giysisinden oluşan modern giyimini gördü ve bu insanların hakkında ne düşünmüş olduklarını merak etti. Onun gökyüzünden düşmüş bir uzaylı olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Caitlin bunun için onları suçlayamazdı.

Her evin önünde yemek hazırlayan, bir şeyler satan ya da işi üzerinde çalışan birileri vardı. Birçok marangoz ailesinin önünden geçtiler; evin erkekleri dışarda oturuyor, testere ile bir şeyler kesiyor, çekiçliyor, yatak başlarından konsollara, sabanla tarlayı sürmek için kullanılan ahşap akslara kadar bir sürü şey yapıyorlardı. Bir evin önünde bir adam neredeyse bir metre kalınlığında ve yaklaşık

üç metre uzunluğunda devasa bir haç yapıyordu. Caitlin bunun çarmıha gerilecek biri için hazırlanan bir haç olduğunu fark etti. Ürperdi ve başka tarafa baktı.

Başka bir sokağa döndüklerinde, buranın demircilerle dolu olduğunu gördüler. Her yer örs ve çekiçlerle doluydu ve metal sesi bütün sokağı kaplıyordu; her bir demirci bir diğerinin yankısı gibiydi. Ayrıca kızgın ham demirlerin fırınladığı büyük alevlerin yandığı kil ocakları vardı. Buralarda demirciler at nallarını, kılıçları ve başka her tür demiri dövüyorlardı. Caitlin, babalarının yanlarında oturarak onları çalışırken izleyen, yüzleri is lekesi olmuş çocukları fark etti. Çocukların böyle küçük yaşta çalışmalarından dolayı kendini kötü hissetti.

Caitlin her yerde Scarlet'ten, babasından bir işaret aradı; neden burada olduklarını gösterecek bir ipucu yakalamaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

Ardından başka bir sokağa döndüler ve bu sokağın taş ustalarıyla dolu olduğunu gördüler. Burada erkekler kocaman kireçtaşı bloklarına şekil veriyorlar, bunlardan heykeller, çanak çömlek ve devasa, düz kalıplar yapıyorlardı. Önce Caitlin bunların ne işe yaradıklarını anlamadı.

Caleb uzandı ve eliyle işaret etti.

Her zamanki gibi Caitlin'in zihnini okuyarak "Bunlar şarap ve zeytin sıkacakları," dedi. "Bunları üzümle ve zeytinle sıkarak ve onlardan şarap ve yağ elde etmek için kullanıyorlar. Şu kolları görüyor musun ?"

Caitlin daha yakından inceledi ve yapılan ince işe, uzun kireçtaşı parçalarına ve karmaşık demirden yapılan dişlilere hayran hayran baktı. Bu yer ve zamanda bile ne kadar gelişmiş makine düzeneklerinin olduğunu görünce şaşırıp kaldı. Aynı zamanda şarap yapımının ne kadar eski bir zanaat olduğunu anlayınca da hayret etti. Burada, binlerce yıl geçmişteydi ve insanlar hala aynı yirmi birinci yüzyıldaki gibi şişe şişe şaraplar ve zeytinyağları yapıyorlardı. Yavaşça şarap ve yağla dolmaya başlayan cam şişelere bakınca bunların aynı alışık olduğu şarap ve yağ şişelerine benzediklerini fark etti.

Bir grup çocuk birbirlerini kovalayarak ve gülererek Caitlin'in yanından koşarak geçtiler. Geçtikleri gibi bir toz bulutu kalktı ve Caitlin'in ayaklarını kapladı. Caitlin yere baktı ve burada yolların taşla döşenmemiş olduğunu fark etti— bunun, buranın muhtemelen taş döşemeli yolların maliyetini karşılayamayacak kadar küçük bir yer olmasından kaynaklandığını düşündü. Ama yine de Nasıra'nın bir şeylerden ötürü ünlü olduğunu biliyordu ve ne olduğunu hatırlayamaması canını sıkıp duruyordu. Bir kez daha tarih dersini daha dikkatli dinlemediği için kendine kızdı.

Caleb onun zihnini okuyarak "Burası İsa'nın yaşadığı şehir," dedi.

Caitlin, Caleb düşünceleri böyle kolayca kafasından çektiği için bir kez daha yüzünün kızardığını hissetti. Caleb'den hiçbir şey saklamıyordu ama yine de sıra onu ne kadar çok sevdiğine gelince Caleb'in düşüncelerini okumasını istemiyordu. Utanabilirdi.

Caitlin "Burada mı yaşıyor?" diye sordu.

Caleb evet anlamında başını salladı.

Caleb "Onun zamanına geldiysek, o zaman birinci yüzyılda olduğumuz aşikâr," dedi. "Bunu insanların giyimlerinden ve mimariden anlayabiliyorum. Buraya daha önce bir defa gelmiştim. Burası unutulması zor bir yer ve zaman."

Caitlin'in duydukları karşısında gözleri ardına kadar açıldı.

"Onun şimdi gerçekten burada olabileceğini düşünüyor musun? İsa'nın? Etrafta dolaşabilir mi? Bu zamanda ve yerde? Bu şehirde?"

Caitlin bunu kavramakta zorluk çekiyordu. Kendini köşeyi dönerken ve sokakta tesadüfen İsa ile karşılaşırken hayal etmeye çalıştı. Bu düşünce akıl almazdı.

Caleb kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum. Onun şimdi burada olduğunu sezmiyorum. Belki de onu kaçırdık."

Caitlin bu düşünce karşısında şaşkına döndü. Korkuyla karışık bir saygıyla etrafına bakındı.

*Burada olabilir miydi?* diye düşündü.

Ne diyeceğini bilemiyordu ve görevlerinin daha da büyük bir önem taşıdığı hissini duyumsadı.

Caleb “Burada, bu zaman diliminde olabilir,” dedi. “Ama kesin Nasıra’da olup olmadığını bilmiyorum. Hayatı boyunca çok seyahat etti. Beytullahim. Nasıra. Capernaum— ve tabi ki Kudüs. Zaten tam olarak onun yaşadığı zamanda olup olmadığımızdan bile kesin emin değilim. Ama eğer onun yaşadığı zamandaysak her yerde olabilir. İsrail büyük bir yerdir. Burada, bu şehirde olsa, bunu hissedebiliriz.”

Caitlin meraklı bir şekilde “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Burada olması nasıl hissedilebilir ki?”

“Bunu açıklayamam. Ama burada olsa anlarsın. Bu onun enerjisinden ileri geliyor. Daha önce yaşadığın hiçbir şeye benzemez.”

Birden Caitlin’in aklına bir şey geldi.

“Sen sahiden onunla tanıştın mı?” diye sordu.

Caleb yavaşça başını iki yana salladı.

“Hayır, çok yakınında bulunamadım. Bir defasında, aynı şehirde, aynı zamandaydım. Ve o yaydığı enerji o kadar baskındı ki. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.”

Caleb “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi. “Hangi yılda olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Ama sorun şu ki, elbette şimdi kimse bizim gibi yılları saymaya başlamamıştır ve bu İsa öldükten sonra uzun zaman da böyle devam etmiştir. Sonuçta bizim takvimimiz onun doğum yılına dayanıyor. Ve o yaşadığı zaman kimse yılları İsa’nın doğumuna göre saymamıştır – birçok insan onun kim olduğunu bile bilmiyordu! Bu yüzden insanlara hangi yılda olduklarını sorsak bizim deli olduğumuzu düşünürler.”

Caleb ipucu arıyormuş gibi dikkatli bir şekilde etrafa baktı ve Caitlin de onun gibi yaptı.

Caleb yavaşça “Onun bu zamanda olduğunu seziyorum,” dedi. “Sadece burada değil.”

Caitlin önündeki köy benzeri şehri farklı bir gözle inceledi.

“Ama burası çok küçük ve sıradan bir köy gibi görünüyor,” dedi. “Benim hayal ettiğim gibi muhteşem, İncil’de geçtiğini düşündüğüm şehir değil. Diğer çöl şehirlerinden hiçbir farkı yok.”

Caleb “Haklısın,” dedi. “Ama burası onun yaşadığı yer. Öyle büyük bir yer değil. Ama o burada, bu insanların arasında yaşadı.”

Yürümeye devam ettiler ve sonunda bir köşeyi dönüp şehrin ortasındaki küçük bir meydana geldiler. Burası basit küçük bir meydandı, etrafında küçük yapılar yer alıyordu ve ortasında da bir kuyu vardı. Caitlin etrafına bakındı ve ellerinde değneklerle gölgede oturan ve boş, tozlu meydana bakan birkaç yaşlı adam fark etti.

Caitlin ve Caleb kuyuya doğru yürüdüler. Caleb uzandı, kuyunun üzerindeki paslı kolu çevirdi ve kola bağlı olan yıpranmış halatın ucundaki su dolu kova yavaşça yukarıya doğru çıkmaya başladı.

Caitlin uzandı, soğuk suya ellerini daldırarak suyu yüzüne çarptı. Su o sıcakta inanılmaz bir serinlik verdi. Yüzüne yeniden su çarptı, ardından uzun saçlarını ıslattı ve ferahlamak için ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Hava tozlu ve yapış yapıştı ve bu soğuk su ona kendini cennete gibi hissettirmişti. Bir duş almak için her şeyini verirdi. Ardından Caitlin eğildi, eliyle biraz daha su aldı ve içti. Boğazı inanılmaz kurumuştı ve bu su ilaç gibi geldi. Caleb de aynısını yaptı.

Sonunda ikisi de kuyudan uzaklaşıp meydana incelediler. Ne herhangi bir özel bina, ne de nereye gitmeleri gerektiğini gösteren özel bir işaret ya da bir ipucu vardı.

Caitlin sonunda “Peki şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu.

Caleb ellerini gözlerine siper edip güneşten dolayı gözlerini kısarak etrafa baktı. O da Caitlin gibi ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

Basit bir şekilde “Bilmiyorum,” dedi. “Beynim durdu sanki.”

Caleb “Başka yerlerde ve zamanlarda,” diye devam etti, “sanki kiliseler ve manastırlar daima ipuçlarımızı içinde barındırıyor gibiydiler. Ama bu zaman diliminde hiç kilise yok. Hristiyanlık diye bir şey yok. Etrafta Hristiyan diye adlandırılan birileri yok. Ancak İsa öldükten sonra insanlar onun adına bir din yaratmaya başladılar. Bu zaman diliminde yalnızca bir din var. İsa’nın dini: Musevilik. Sonuçta İsa da Yahudiydi.”

Caitlin bütün bunları kavramaya çalıştı. Bütün bunlar çok karmaşıktı. İsa Yahudiyse o zaman bir sinagogda dua etmiş olması gerektiğini düşündü. Birden Caitlin'in aklına bir şey geldi.

“O zaman belki de ipucunu aramamız gereken en iyi yer İsa'nın dua ettiği yerdir. Bu durumda belki de bir sinagog bulmaya çalışmalıyız.”

Caleb “Sanırım haklısın,” dedi. “Nede olsa bunun dışında zamanın diğer tek dini, tabi eğer buna din denebilirse, paganizmdi— yani putlara tapmaydı. Ve ben İsa'nın bir pagan tapınağında ibadet etmeyeceğine eminim.”

Caitlin gözlerini kısarak yeniden çevreye bakındı, sinagoga benzeyen herhangi bir yapının bulunup bulunmadığını kontrol etti. Ama hiçbir şey bulamadı. Etraftaki her şey basit evlerden ibaretti.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi. “Ve bana bütün yapılar aynıymış gibi geliyor. Hepsi sadece küçük evlerden ibaret.”

Caleb “Ben de hiçbir şey göremiyorum,” dedi.

Caitlin bütün bunları kavramaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Caitlin'in zihnine bir sürü olasılık üşüşmüştü.

Caitlin “Babamın ve kalkanın bir şekilde bütün bunlarla bağlantılı olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu. “Sence İsa'nın olduğu yerlere gitmemiz bizi babama götürecektir mi?”

Caleb uzun bir süredir düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı.

Sonunda “Bilemiyorum,” dedi. “Ama babanın çok büyük bir sırrı koruduğu belli. Bu yalnızca vampir ırkı için değil, bütün insanlık için korunan bir sır. Bu bir kalkan ya da bir silah olabilir, ama her neyse sonsuza kadar tüm insan ırkının doğasını değiştirecek. Bu kesinlikle çok güçlü bir sır olmalı. Ve bana öyle geliyor ki bize babanı bulmak için yardımcı olacak biri varsa, bu çok güçlü biri olmalı. İsa gibi. Bu bana mantıklı geliyor. Belki de aradığımız bir şeyi bulmak için önce bizi ona götürecektir başka bir şeyi bulmak zorundayız. Ne de olsa pek çok kilidi açarak bizi buraya getiren senin haçın oldu ve neredeyse ipuçlarımızın hepsini kiliselerde ve manastırlarda bulduk.”

Caitlin bütün bunları idrak etmeye çalıştı. Babasının İsa'yı tanıması mümkün müydü? Babası İsa'nın havarilerinden biri miydi? Bu düşünce çok şaşırtıcıydı ve Caitlin'in gözünde babası daha da gizemli hale geldi.

Caitlin öylece kuyunun dibinde oturdu ve şaşkına dönmüş bir şekilde etrafındaki hareketsiz şehre baktı. Daha aramaya nereden başlayacağı konusunda bile bir fikri yoktu. Neredeyse hiçbir şey gözüne çarpmıyordu. Ve bundan da öte, bir an önce Scarlet'i bulmak için her şeyi gözden çıkarabileceğini hissediyordu. Evet, hiç olmadığı kadar babasını bulmak istiyordu; cebindeki dört anahtarın neredeyse yandığını hissediyordu, ama ortada onları kullanabileceği herhangi bir durum yoktu ve kafası Scarlet'le meşgulken, onun dışarda bir yerlerde yapayalnız olduğu düşüncesi içini parçalarken, babasını düşünmek bile zor geliyordu. Scarlet'in güvende olup olmadığını bile kim bilebilirdi ki?

Ama Scarlet'i bile nerede arayacağını bilmiyordu. Kendini inanılmaz bir şekilde umutsuz hissetti.

Ansızın, şehrin girişinde bir çoban belirdi, arkasında onu izleyen koyun sürüsüyle yavaşça şehir meydanına doğru yürüyordu. Üzerinde uzun beyaz bir elbise ve başında da onu güneşten koruyan bir başlık vardı; elindeki asayla Caitlin ve Caleb'e doğru yürüdü. Caitlin, önce doğruca kendilerine doğru yürüdüğünü düşündü. Ama sonra aslında kuyuya doğru yürüdüğünü anladı. Yalnızca su içmeye geliyordu ve Caitlin ve Caleb suyun önünü kesmişlerdi.

O yürüdükçe, koyunlar dört bir yanını sararak meydanı doldurdular, hepsi kuyuya doğru geliyordu. Su içme zamanının geldiğini anlamış olmalıydılar. Saniyeler içinde Caitlin ve Caleb kendilerini sürünün ortasında buldular, o narin hayvanlar suya ulaşabilmek için onları hafifçe itiyorlardı. Çobanlarının kendileriyle ilgilenmesini bekleyen koyunların sabırsız melemeleri havayı sardı.

Çoban kuyuya yaklaşıncaya Caitlin ve Caleb yana çekildi. Çoban kuyunun üzerindeki paslı kolu çevirdi ve kovayı yavaşça yukarıya çekti. Kovayı yukarı kaldırırken başlığını geriye itti.

Caitlin çobanın genç olduğunu görünce şaşırdı. Upuzun karışık sarı saçları, sarı bir sakalı ve parlak mavi gözleri vardı. Gülümsedi; Caitlin yüzündeki güneş lekelerini, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları görebiliyor ve ondan yayılan sıcaklığı ve iyiliği hissedebiliyordu.

Taşan su dolu kovayı aldı ve bütün alnını kaplayan tere, çok susamış görünmesine rağmen döndü ve ilk kovayı kuyunun dibindeki yalağa boşalttı. Koyunlar meleyerek toplandılar ve birbirlerini iterek suyu içmeye koyuldular.

Caitlin içinde bu adamın bir şeyler biliyor olacağına dair inanılmaz garip bir his duydu, belki de bu adamın yollarına çıkmasının bir nedeni vardı. Caitlin, eğer İsa bu zamanda yaşamışsa, belki de bu adam onu duymuştur diye düşündü.

Caitlin konuşmaya hazırlanırken ani bir gerginlik hissetti.

“Af edersiniz?” dedi.

Adam döndü ve Caitlin’e baktı. Caitlin adamın gözlerindeki enerjiyi hissetti.

“Biz birini arıyoruz. Ben acaba burada yaşayıp yaşamadığını biliyor olabilir misiniz diye merak ettim.”

Adam gözlerini kıstı ve bunu yaptığı gibi Caitlin adamın içini okuyabildiğini hissetti. Bu olağanüstüydü.

Adam Caitlin’in zihnini okuyormuş gibi “Yaşıyor,” diye cevap verdi. “Ama artık burada değil.”

Caitlin buna inanamıyordu. Doğruyu demek.

Caleb “Nereye gitti?” diye sordu. Caitlin, Caleb’in sesindeki keskinliği duydu ve bunu nasıl umutsuzca bilmek istediğini sezdi.

Adam bakışlarını Caleb’e doğrulttu.

Sorunun cevabı aşıkârmış gibi “Celile’ye tabii,” diye yanıt verdi. “Denize.”

Caleb düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı.

Tereddüt ederek “Capernaum’a mı?” diye sordu.

Adam yanıt olarak evet anlamında başını salladı.

Caleb’in gözleri daha önceden bildiği bir şeyle karşılaşmış gibi kocaman açıldı.

Adam esrarengiz bir şekilde “Peşinde giden birçok takipçisi var,” dedi. “Ara, ara ki bulasın.”

Çoban aniden başını öne eğdi, arkasını döndü ve kendisini takip eden koyunlarıyla uzaklaşmaya başladı. Kısa süre içinde meydanın diğer tarafına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Caitlin gitmesine izin veremezdi. Henüz değil. Daha fazlasını bilmesi *gerekiyordu*. Ve adamın bir şeyler sakladığını sezmişti.

“Bekle!” diye bağırdı.

Çoban durdu ve dönerek Caitlin’e baktı.

“Babamı tanıyor musun?”

Adam yavaşça başını evet anlamında sallayınca Caitlin şaşırp kaldı.

“Nerede?”

“Bunu sen bulmalısın. Anahtarları taşıyan sensin.”

Caitlin bilmek için yanıp tutuşarak “Kim o?” diye sordu.

Adam yavaşça başını iki yana salladı.

“Ben sadece yoldaki bir çobanım.”

Caitlin çaresiz bir şekilde “Ama ben daha onu nerede arayacağımı bile bilmiyorum!” diye yanıt verdi. “Lütfen. Onu bulmak *zorundayım*.”

Çoban usulca gülümsedi.

“Bir şeyleri aramaya her zaman bulunduğun yerden başlamalısın,” dedi.

Ve bunu söylemesiyle başını kapatıp dönmesi ve meydanın karşısına geçmesi bir oldu. Kemerli kapıdan çıktı ve saniyeler içinde arkasında koyunlarıyla gözden kayboldu.

*Bir şeyleri aramaya her zaman bulunduğun yerden başlamalısın.*

Sözleri Caitlin’in zihninde çınladı. Her nasılsa, Caitlin söylediklerinin yalnızca bir kinayeden fazlası olduğunu sezdi. Sözleri kafasında evirip çevirdikçe, bu sözcüklerin gerçek anlamlarıyla

kullanıldıklarını anlamaya başladı. Adam ona sanki bulunduğu yerde, tam burada bir ipucu bulunduğunu söylüyor gibiydi.

Caitlin birden döndü ve kuyuyu, uzun süredir oturmakta oldukları yeri araştırdı. Şimdi bir şey sezmişti.

*Bir şeyleri aramaya her zaman bulunduğun yerden başlamalısın.*

Caitlin diz çöktü ve elini kuyunun o eski, pürüzsüz taş duvarında gezdirdi. Her yanını yokladı, orada onu bir ipucuna götürecek bir şeylerin olduğunu giderek daha güçlü bir şekilde hissediyordu.

Caleb “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Caitlin, taşların bütün yarıklarını yoklayarak ve bir şeyleri bulmaya yaklaştığını hissederek çılgına dönmüşçesine arıyordu.

Sonunda, kuyunun taş duvarının yarısına gelmişken durdu. Diğerlerinden biraz daha büyük bir yarık bulmuştu. Parmağının girebileceği kadar büyüktü. Bu yarığı çevreleyen taş diğerlerine göre biraz daha pürüzsüz ve yarık da biraz daha büyüktü.

Caitlin parmağını içeri uzattı ve taşı parmağıyla çevirmeye çalıştı. Kısa sürede oradaki taş kıpırdamaya başladı ve ardından hareket etti. Taş yana çekilince Caitlin arkasında küçük gizli bir bölme gördü ve hayretle bakakaldı.

Caleb, Caitlin’in yanına geldi ve Caitlin elini içeri karanlığa doğru götürürken omzunun arkasından gizli bölmeye doğru baktı. Caitlin eline soğuk, metal bir şeyin geldiğini hissetti ve onu yavaşça kendine doğru çekti.

Ardından elini ışığa doğru kaldırdı ve yavaşça acuvunu açtı.

Avcunun içinde gördüğü şeye inanamıyordu.

## BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlet, orada çıkmaz sokağın sonunda, sırtı duvara dayalı bir halde Ruth’la beraber dururken, o zorba grubunun köpeklerini üzerine salmalarını korku içinde izledi. Saniyeler içinde o devasa, vahşi köpek saldırıya geçmiş, hırlayarak doğruca Scarlet’in boğazını hedef almıştı. Her şey o kadar hızlı meydana geliyordu ki Scarlet ne yapacağını bilemedi.

Scarlet daha harekete geçmeden Ruth birden hırladı ve köpeğe doğru saldırdı. Havaya sıçradı, köpekle yarı yolda karşı karşıya gelerek dişlerini köpeğin boğazına geçirdi ve onu yere yapıştırarak üzerine çıktı. Köpek Ruth’un iki katı olmalıydı ama Ruth onu çok çaba harcamadan yere yapıştırmış ve kalkmasına izin vermemişti. Bütün gücüyle dişlerini, batırdığı yere kenetledi ve kısa süre içinde köpek mücadele etmeyi bıraktı, ölmüştü.

Çocukların başı öfkelenmiş bir halde “Seni küçük kancık!” diye çığlık attı.

Oğlan bunun ardından diğerlerinin arasından öne doğru fırlayarak Ruth’a hücum etti. Elinde tuttuğu bir ucu sivriltilmiş sopayı kaldırdı ve doğruca Ruth’un savunmasız kalan sırtını hedef aldı.

Refleksleri etkisini gösteren Scarlet derhal harekete geçti. Düşünmeksizin oğlana doğru hızla koştu, yetiştii ve oğlanın sopası Ruth’u bulmadan önce onu havada yakaladı. Ardından oğlanı kendine doğru çekti, geriye eğildi ve öne doğru hamle yaparak kaburgalarına sert bir tekme savurdu.

Oğlan birden devrilip düştü ve Scarlet tekrar tekmeledi, bu defa yüzüne sert bir vuruş yaptı. Çocuk döne döne gitti ve taşların üzerine yüzüstü kapaklandı.

Ruth döndü ve grupta geri kalan çocuklara saldırdı. Yüksekçe sıçradı ve başka bir oğlanın boğazına dişlerini geçirerek onu yere sardı. Geriye yalnızca üç çocuk kaldı.

Scarlet orada durmuş diğerleriyle karşılaşacakken birden yeni bir his kendine egemen oldu. Artık içinde hiçbir korku hissetmiyor; bu çocuklardan kaçmak istemiyor; bir yere sinip saklanma ihtiyacı duymuyor ve anneliğinin ve babacığının korumasını arzulamıyordu.

Sanki görünmez bir çizgiyi, bir taşma noktasını geçmiş gibi içinden bir şeyler koptu. Hayatında ilk defa hiç kimseye ihtiyacı olmadığını hissetti. Tek ihtiyacı olan kişi kendiydi. Artık içinde bulunduğu andan korkmak yerine tadını çıkarıyordu.

Scarlet içini bir öfkenin kapladığını hissetti; ayak parmaklarından başlıyor ve saçının derisine kadar bütün bedenine yayılıyordu. Bu anlayamadığı, daha önce hiç yaşamadığı bir elektriklenme hissiydi. Artık bu çocuklardan kaçmak istemiyordu. Onların kendisinden kaçmasını da istemiyordu. Şimdi intikam istiyordu.

Çocuklar orada durmuş şaşkınlık içinde ona bakarlarken Scarlet saldırıya geçti. Her şey o kadar hızlı oluvermişti ki Scarlet olanları takip etmekte zorluk yaşıyordu. Scarlet’in refleksleri onlarınkilerden çok daha hızlıydı, oğlanlar sanki ağır çekimde hareket ediyorlar gibiydi.

Scarlet havaya sıçradı, hayatında hiç bu kadar yüksekçe sıçramamıştı ve çocuğun karnının tam ortasına bir tekme indirerek onu olabildiğince uzağa fırlattı. Çocuk bir kurşun gibi hızla sokağın karşı tarafına uçtu ve duvara çarparak yere düştü.

Oğlanlardan diğer ikisi daha harekete geçmeden Scarlet hemen arkasını döndü ve birine dirsek geçirdi, diğerinin de karın boşluğuna bir tekme savurdu. İkisi de bilinçsiz bir şekilde yere kapaklandı.

Scarlet, Ruth’la birlikte derin derin nefes alarak orada durdu. Çevresine bakındı ve beş çocuğun da hareketsiz bir şekilde yere serilmiş olduğunu gördü. Ve sonra galip gelenin kendisi olduğunu farkına vardı.

Artık bir zamanlar tanıdığı Scarlet değildi.

\*

Scarlet yanında Ruth'la birlikte dar sokaklarda saatlerce gezindi, o çocuklarla arasını açabildiği kadar açtı. O sıcakta, dar sokakların birinden çıkıp diğerine girerek eski Kudüs şehrinin daracık yan sokaklarından oluşan labirentte yolunu kaybetti. Öğlen güneşi beynini yakıyor ve Scarlet bundan ötürü halsiz hissetmeye başlıyordu; ayrıca yiyecek ve içecek bir şeyi olmadığı için de gittikçe bitkinleşmeye başlamıştı. Kalabalıkların arasından dolana dolana giderlerken Ruth'un yanı başında nefes nefese kaldığını görebiliyor ve kendisinin de zorluk çektiğini ve artık gücünün sonuna geldiğini hissedebiliyordu.

Ruth'un yanından geçmekte olan bir çocuk Ruth'u sırtından yakaladı, oyun oynamak ister gibi onu hızla ama oldukça sert bir şekilde çekti. Ruth döndü ve hemen hırlayarak ve dişlerini göstererek cevap verdi. Çocuk çığlık attı, ağladı ve hemen kaçtı. Ruth hiç bu şekilde davranmazdı; genelde oldukça hoşgörülüydü. Ama sıcaklığın ve açlığın onu da delirttiği görülmüyordu. Scarlet'in kendi öfkesi ve kızgınlığı ona da geçmeye başlamıştı.

Scarlet ne kadar uğraşırsa uğraşsın, öfkesinden arta kalanları nasıl bastıracağını bilmiyordu. Sanki içindeki bazı şeyler kontrolden çıkmıştı ve o bunlara hükmedemiyordu. Scarlet damarlarının durmadan kan pompaladığını, öfkesinin kızışmaya devam ettiğini hissetti ve her birisi Ruth ve kendisinin almaya güçlerinin yetmediği çeşitli yiyecekler satan satıcıların yanından geçtikçe kızgınlığı daha da büyüdü. Aynı zamanda yaşadığı yoğun açlık duygusunun eskiden duyduğu tipik açlık hissine benzemediğini de fark etmeye başlıyordu. Scarlet bunun daha farklı bir şey olduğunu anladı. Daha derin, daha ilkel bir histi bu. Yalnızca yiyecek bir şey istemiyordu. Kan istiyordu. Kanla beslenmeye ihtiyacı vardı.

Scarlet kendisine ne olduğunu, bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Yoğun bir et kokusu aldı ve kalabalığın arasından kendine yol açarak doğruca ete doğru gitti. Ruth'da onun yanında kendine yol açarak ilerliyordu.

Scarlet dirsekleri ile insanları iterek doğruca en öne geçti ve bunu yaparken kalabalığın içindeki öfkeli bir adam onu sert bir şekilde geri itti.

"Hey kızım, nereye gittiğine bir bak!"

Scarlet düşünmeksizin döndü ve adamı itti. Adam Scarlet'in iki katından da fazlaydı, ama uçarak geriye doğru gitti, birkaç meyve tezgâhını devirdi ve yere kapaklandı.

Neye uğradığını şaşırmış bir şekilde Scarlet'e bakarak ayağa kalkmaya uğraştı ve böylesine küçük bir kızın nasıl olup da kendisinin hakkından gelebileceğini anlamaya çalıştı. Ardından, korku dolu bakışlarla yapılabilecek en akıllı şeyi yaptı ve dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Satıcı olay çıkacağını hissederek kaşlarını çatıp Scarlet'e baktı.

"Et mi istiyorsun?" diye hemen atıldı. "Parasını ödeyebilecek misin?"

Ama bu sırada Ruth artık kendine hâkim olamadı. Öne doğru atıldı, dişlerini kocaman bir et parçasına geçirerek büyük bir dilim kopardı ve hemen yutuverdi. Daha kimse harekete geçmeden Ruth başka bir dilimi gözüne kestirerek yeniden öne atıldı.

Bu defa satıcı Ruth'un burnuna olabildiğince sert bir tokat atmayı amaçlayarak elini aşağıya indirdi.

Fakat Scarlet bunun olacağını önceden hissetti. Görünüşe bakılırsa, Scarlet'in hız duygusuna, zamanlama hissine yeni bir şeyler oluyordu. Satıcının eli inmeye başladığında, Scarlet daha kendisi bunun farkına bile varamadan kendi elinin havaya kalktığını, satıcı Ruth'a vurmadan evvel onun bileğini yakaladığını gördü.

Satıcı gözleri ardına kadar açık bir halde, küçücük bir kızın nasıl böylesine güçlü olabileceğine şaşırarak Scarlet'e baktı. Scarlet adamın bileğini sıktı ve adamın bütün kolu titremeye başlayana kadar bırakmadı. Öfkesini kontrol edemeyerek kendini kaşlarını çatmış bir halde adama bakarken buldu.

Scarlet adama hırlar gibi "Sakin kurduma dokunayım deme," dedi.



Kolu acı içinde titreyen ve gözleri korkuyla ardına kadar açılan adam “Ben...özür dilerim,” dedi.

Sonunda, Scarlet adamın bileğini bıraktı ve Ruth’u yanına alarak o tezgâhtan hızla uzaklaştı. Olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmaya çalışırken arkasından bir ıslık sesi ve askerleri çağıran öfkeli bağrışmalar işitti.

Scarlet “Hadi gidelim Ruth!” dedi ve ikisi dar sokaktan aşağıya doğru aceleyle ilerleyerek kalabalığın arasına karıştı. En azından Ruth karnını doyurmuştu.

Fakat Scarlet’in kendi açlığı dayanılmaz bir hal alıyordu ve Scarlet buna daha fazla dayanıp dayanamayacağını bilemiyordu. Scarlet kendine neler olduğunu bilmiyordu, ama aşağıya doğru birbiri ardına sokakları geçerken kendini insanların boğazlarını izlerken buldu. Onların damarlarına yakından bakıyor ve damarların içinden akan kanı görüyordu. Kendini dudaklarını yalarken, dişlerini o damarlara geçirmek isterken- buna inanılmaz bir istek duyarken buldu. Onların kanını içmeyi çok arzuluyordu ve kendini, kan boğazından aşağıya doğru akarken nasıl bir his duyacağını hayal ederken buluyordu. Buna bir anlam veremiyordu. Şimdi artık ona insan denebilir miydi? Yoksa vahşi bir hayvana mı dönüşüyordu?

Scarlet kimseye zarar vermek istemiyordu. Mantıklı bir biçimde kendine engel olmaya çalıştı.

Fakat fiziksel olarak bir şeyler onu hâkimiyeti altına alıyordu. Bu his ayak parmaklarından bacaklarına, gövdesinden saçlarının dibine kadar yayılıyor ve oradan da parmaklarının ucuna kadar ilerliyordu. Bu bir arzuydu. Durdurulamaz, bastırılmaz bir arzu. Düşüncelerine baskın çıkıyor ve ona ne düşünmesi gerektiğini, nasıl hareket etmesi gerektiğini söylüyordu.

Birden, Scarlet bir şeyler algıladı: uzakta, arkasında bir yerde bir grup Romalı asker onun peşinden geliyordu. Yeni, aşırı duyarlı işitme yetisi onu askerilerin sandaletlerinin taşa çıkardıkları ses konusunda uyardı. Askerler daha epeyce uzakta olmalarına rağmen Scarlet onların kendisinin peşinde olduklarını çoktan biliyordu.

Askerlerin sandaletlerinin yerdeki taşlara çarparak çıkardıkları ses yalnızca Scarlet’i daha da sinirlendiriyordu; bu ses kafasının içinde o satıcının sesiyle, çocukların kahkahalarıyla, köpeklerin havlamasıyla karışıyordu... Bütün bunlar dayanamayacağı kadar fazlaydı. İşitme yetisi gittikçe daha da hassaslaşıyor ve Scarlet seslerin yarattığı ahenksizlik karşısında çileden çıkıyordu. Güneş bile, sanki sırf onun üzerinde parlıyormuş gibi kendini daha güçlü hissettiriyordu. Bütün bunlar çok fazlaydı. Scarlet kendini dünyanın mikroskopunun altındaymış gibi hissetti ve adeta patlamak üzereydi.

Scarlet aniden öfkeyle dolup taşarak kendini geriye doğru verdi ve dişlerinde yeni bir his sezdi. Ağzının iki yanındaki kesici dişlerin büyüyerek uzadığını hissetti ve keskin köpekdişleri dışarıya fırladı. Scarlet bu hissin ne olduğunu neredeyse hiç bilmiyordu, ama değiştiğini, hiç tanımadığı ve kontrol edemediği bir şeye dönüştüğünü biliyordu. Birden sokak arasında kocaman, şişman ve sarhoş bir adam fark etti. Scarlet beslenmesi gerektiğini yoksa açlıktan öleceğini biliyordu. Ve içindeki bir şeyler hayatta kalmak istiyordu.

Scarlet kendisinin hırladığını duydu ve şoke oldu. Kendi içinden gelen böylesine ilkel bir ses kendini bile sersemletmişti. Havaya sıçrayıp adama doğru atılınca bedenini kendi kontrol etmiyormuş gibi hissetti. Scarlet, adamın gözleri korkudan ardına kadar açık bir şekilde ona doğru dönmesini ağır çekimde gibi izledi. İki ön dişinin adamın etine, boğazındaki damarlarına girdiğini hissetti. Ve saniyeler sonra adamın sıcak kanının boğazından aşağı akarak damarlarını doldurduğunu hissetti.

Yalnızca bir anlığına adamın çılgılık attığını duydu. Çünkü hemen ardından adam yere devrildi ve Scarlet de üzerine çıkarak bütün kanını emdi. Scarlet yavaş yavaş yeni bir yaşam, yeni bir enerji hissediyor, bunların bedenine nüfuz ettiğini duyumsuyordu.

Beslenmeyi bırakıp, adamın gitmesine izin vermek istedi. Ama bunu yapamadı. Buna ihtiyacı vardı. Hayatta kalması gerekiyordu.

Beslenmesi gerekiyordu.

## ALTINCI BÖLÜM

Sam öfkeden kıpkırmızı bir halde hırlayarak Kudüs sokaklarında hızla koşturuyor, gördüğü her şeyi yerle bir etmek, parçalara ayırmak istiyordu. Bir dizi satıcının önünden geçerken, uzandı ve tezgâhlarına kuvvetli bir şekilde vurarak onları domino taşı gibi birbiri ardına yere devirdi. İnsanlara kasten olabildiğince sert bir şekilde çarptı ve onları dört bir yana savurdu. Kontrolden çıkmış ağır bir gülle gibi önüne geleni devirerek sokaktan aşağıya doğru hızla ilerliyordu.

Her yanı bir kargaşa sarmış; her yerden bağırma sesleri yükseliyordu. İnsanlar olanları fark etmeye ve Sam'in yolundan çekilerek kaçmaya başladılar. Sam her şeyi yok eden bir yük treni gibiydi.

Bir yandan da güneş Sam'i deli ediyordu. Canlı bir şeymiş gibi kafasını kemiriyor ve onu giderek daha çok öfkeyle dolduruyordu. Sam şu ana kadar gerçek öfkenin ne demek olduğunu hiç anlamamıştı. Hiçbir şey onu tatmin edemiyordu.

Uzun boylu, zayıf bir adam gördü ve hemen ona doğru atılarak dişlerini adamın boynuna batırdı. Bunu göz açıp kapayıncaya kadar yaptı, adamın kanını emdi ve ardından hızla devam ederek dişlerini başka birinin boynuna geçirdi. Bir insanı bırakıp diğerini alıyor, dişlerini batırarak kanlarını emiyordu. Sam o kadar hızlı hareket ediyordu ki bu insanlardan hiçbiri kaçacak zaman bile bulamıyordu. Birbiri ardına hepsi yere yığıldı ve Sam yoluna devam etti; geçtiği yerlerde yere yığılmış cesetlerden bir iz bırakıyordu. Sam bir av çılgınlığı yaşıyordu ve bedeninin o insanların kanıyla şişmeye başladığını hissetti. Ama hala yeterli değildi.

Güneş Sam'i deliliğin eşiğine götürüyordu. Derhal gölge bir yere ihtiyacı vardı. Uzakta büyük bir yapı fark etti; resmi, özenle kireçtaşından yapılmış bir yerdi, devasa kemerli kapısı ve sütunları vardı. Sam düşünmeksizin meydandan fırladı ve doğruca oraya yönelerek bir tekmeyle binanın kapısını açtı.

Burası daha serindi ve Sam nihayet yeniden nefes alabiliyordu. Sadece güneşten kurtulmak bile fark etmişti. Sam burada gözlerini açabildi ve gözleri yavaşça bulunduğu yere uyum sağladı.

Sam bir düzine insanın şaşkın bakışlarla kendisine baktığını gördü. Çoğu küçük havuzların, özel banyoların içinde oturuyor, diğerleri ise çıplak ayakla taş zeminde etrafta geziniyordu. Hepsisi çıplaktı. İşte tam o anda Sam bir hamama girdiğini anladı. Burası bir Roma hamamıydı.

Tavanlar yüksek ve kemerliydi, ışığın içeri girmesine izin veriyordu ve yapının her yanında kocaman kemerli kolonlar vardı. Yerler parlak mermerlerle kaplıydı ve küçük havuzlar o odayı dolduruyordu. İnsanlar burada tembellik ederek dinleniyorlardı.

Tabii Sam'i görene kadar. Hepsisi hızla ayağa kalktı ve yüzlerindeki ifade korkuya dönüştü.

Sam bu insanların görünüşünden nefret etti— hepsi tembel, zengin insanlardı, dünyada olan hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi burada tembellik ediyorlardı. Sam onlara bunun ne demek olduğunu öğretecekti. Hemen başını geriye attı ve kükredi.

Oradaki kalabalığın çoğu olacakları öngörerek hızla oradan kaçmayı düşündü; havlularını ve bornozlarını kapmak için acele ederek oradan olabildiğince hızlı çıkmak istediler.

Fakat hiç şansları yoktu. Sam öne doğru atıldı, en yakınındakini yakaladı ve dişlerini boğazına geçirdi. Yakaladığı kadının kanını emdi ve kadın yere düşüp yakındaki havuzlardan birine yuvarlanarak suyu kırmızıya boyadı.

Sam erkek ya da kadın ayırımı yapmaksızın bir kurbandan diğerine geçerek bunu tekrar tekrar yaptı. Sonunda hamam dört bir yanda yüzen cesetlerle doldu, bütün havuzlar kırmızıya boyandı.

Hamamın kapısı aniden büyük bir gürültüyle açıldı ve Sam ne olduğunu görmek için hemen arkasını döndü.

Kapının girişi düzinelerce Romalı askerle dolmuştu. Üzerlerinde resmi uniformalar vardı – kısa tunikler, roma sandaletleri, tüylerle süslenmiş miğferler— ve ellerinde de kalkan ve kılıç taşıyorlardı. Bunların dışında birçoğunun elinde de ok ve yay vardı. Ardından yaylarını geri çekip Sam'e nişan aldılar.

Liderleri “Olduğun yerde kal!” diye bağırdı.

Sam dönerken hırladı, doğrularak vücudunun heybetini gözler önüne serdi ve onlara doğru yürümeye başladı.

Hemen üzerine ateş açıldı. Düzinelerce ok doğruca ona doğru havada uçuşmaya başladı. Sam bütün bunları, okların parlak, gümüş uçlarının doğruca kendine doğru geldiğini ağır çekimde gerçekleştiriyormuş gibi görüyordu.

Fakat Sam onların oklarından bile daha hızlıydı. Oklar daha kendine ulaşmadan Sam çoktan havaya sıçramış, onların üzerlerinde takla atıyordu. Okçular daha ellerini dinlendirmeden Sam bütün hamamı arşınlayıvermişti.

Sam aşağıya indi, sağ tarafta duran birinin göğsüne öyle bir tekme indirdi ki adam domino taşı gibi arkasındaki bütün kalabalığı yere yıktı. Bir düzine asker olduğu yerden kalkamadı.

Diğerleri harekete geçemeden, Sam uzandı ve iki askerin elinden kılıçlarını kaptı. Ardından kendi etrafında dönerek dört bir yana saldırdı.

Sam hedefi tam on ikiden vuruyordu. İnsanların başlarını birbirini ardına gövdelerinden ayırdı, ardından döndü ve kılıcı hayatta kalanların kalplerine sapladı. Bütün bir kalabalığı kolayca kesip biçti. Saniyeler içinde, düzinelerce asker cansız bir şekilde yere yığılmıştı.

Sam dizlerinin üzerine çöktü ve dişlerini her birinin kalbine batırarak kanlarını kana kana içti. Orada, bir hayvan gibi dört ayağının üzerinde durarak diz çöktü ve kendini kanla tıka basa doldurdu. Sam hala sınır tanımayan öfkesini dindirmeye çalışıyordu.

Sam herkesin işini bitirdi ama hala tatmin olmamıştı. Sanki koca koca ordularla savaşma ihtiyacı duyuyormuş gibi hissediyor, bütün insan kitlelerini bir anda öldürmek istiyordu. Haftalarca tıka basa yemeye ihtiyacı vardı. Ve o zaman bile yedikleri yeterli olmayacaktı.

Garip bir kadın sesi “SAMSON!” diye haykırdı.

Sam donmuş gibi olduğu yerde kalakaldı. Bu yüzyıllardır duymadığı bir sestti. Bu sesi neredeyse unutmuştu ve bir daha da duyacağını hiç ummamıştı.

Bu dünyada ona yalnızca bir kişi *Samson* diye hitap etmişti.

Bu onu dönüştüren kişinin sesiydi.

Orada, ayakta durmuş, o olağanüstü güzel yüzündeki gülümsemesiyle ona bakan kişi ilk gerçek aşkıydı.

Samantha’ydı bu.

## YEDİNCİ BÖLÜM

Caitlin ve Caleb, İsrail ülkesinin üzerinden kuzeye, denize doğru yol alarak açık, çölün mavi göğünde birlikte uçuyorlardı. Altlarındaki topraklar alabildiğine uzanıyor ve Caitlin yollarına devam ederlerken manzaranın nasıl değiştiğini seyrediyordu. Altlarında devasa bir çöl vardı; yer yer gelişmiş güzel taşların, dev kaya parçalarının, dağların ve mağaraların yer aldığı güneşten çatlamış topraklar uzanıyordu. Ara sıra görünen çobanlar dışında burada neredeyse kimse yoktu. Çobanlar baştan ayağa beyaza bürünmüşlerdi ve kafalarında da onları güneşten koruyacak başlıklar vardı. Sürüleri ise hemen yanlarında onları takip ediyorlardı.

Fakat daha kuzeye ilerledikleri zaman arazi değişmeye başladı. Çöl yerini birbiri ardına yükselen tepelere bıraktı ve renk de iç karartıcı tozlu kahverenginden canlı bir yeşile doğru değişti. Zeytinlikler ve üzüm bağları arazide benek benek kendilerini belli ediyorlardı. Ama yine de ortalıkta çok az insan vardı.

Caitlin Nasıra'daki keşfini düşündü. Kuyunun içinde, şimdi elinde sıkı sıkı tuttuğu yalnız başına duran bu değerli objeyi bulunca şoke olmuştu: bulduğu şey avuç içi büyüklüğünde altından bir Davut yıldızıydı. Ortasına, küçük eski el yazısıyla tek bir söz kazınmıştı: *Capernaum*.

Bunun bir mesaj olduğunu ve onlara bir sonraki duraklarını işaret ettiğini ikisi de açık bir şekilde görüyordu. Caitlin *Ama neden Capernaum?* diye merak etti.

Caleb'den İsa'nın orada vakit geçirdiğini öğrenmişti. Bu İsa'nın onları orada beklediği anlamına mı geliyordu? Acaba babası da orada olacak mıydı? Ve Caitlin, Scarlet'in de orada olmasını ummaya cesaret etti.

Caitlin altında uzanan manzarayı dikkatle inceledi. Bu zamanda İsrail'in nüfusunun ne kadar az olduğuna hayret etti. Bir evin üzerinden uçunca şaşırdı, çünkü evlere çok nadir rastlanıyordu. Burası hala kırsal ve bomboş bir ülkeydi. Görmüş olduğu birkaç şehir de daha çok kasaba gibiydi ve hatta bunlar da olabildiğince ilkel; neredeyse tüm yapılar tek ya da iki katlıydı ve taştan yapılmışlardı. Bahsetmeye değer doğru düzgün bir yol dahi görmemişti.

Uçmaya devam ederlerken Caleb hızla yanına yaklaştı ve uzanarak elini tuttu. Onun dokunuşunu hissetmek çok güzeldi. Caitlin kendine engel olamayarak neredeyse milyonuncu defa neden bu zamana ve yere inmiş olduklarını merak etti. Neden bu kadar geriye, bu kadar uzağa gelmişlerdi? Buralar İskoçya'dan, bildiği her şeyden çok farklıydı.

Caitlin içinde, derinlerde bir yerde bunun, İsrail'in, yolculuğundaki son durak olacağını hissetti. Burası inanılmaz güçlü bir yer ve zamandı, Caitlin gördüğü her şeyden yayılan enerjiyi hissedebiliyordu. Sanki dev gibi bir enerji sahasında yürüyor, yaşıyor ve nefes alıyormuş gibi her şey ona ruhen dopdolu gibi geliyordu. Caitlin çok önemli bir şeyin onu beklediğini anlamıştı. Ama ne olduğunu bilmiyordu. Babası gerçekten burada mıydı? Sonunda onu gerçekten bulabilecek miydi? Bütün bunları bilememek sinir bozucuydu. Şimdi dört anahtar da elindeydi. Caitlin babasının burada olması gerektiğini düşündü; onu bekliyor olmalıydı. Yoksa neden böyle araştırmaya devam etmek zorunda olsundu ki?

Caitlin'in zihnini düşünmekten allak bullak eden başka bir şey de Scarlet'ti. Caitlin geçtikleri her yere dikkatle bakıyor, Scarlet ya da Ruth'dan bir işaret arıyordu. Bir an, acaba Scarlet dönemedi mi, diye düşündü – ama sonra hemen bunu kafasından çıkardı, kendini böyle kasvetli hislere kaptırmayı reddetti. Scarlet'siz bir hayatın düşüncesine bile katlanamıyordu. Eğer Scarlet'in gerçekten gitmiş olduğunu öğrenirse, kendinde artık devam edecek gücü bulup bulamayacağını bilmiyordu.

Caitlin elindeki Davut Yıldızının adeta yandığını hissetti ve yeniden nereye gittiklerini merak etti. İsa'nın hayatı hakkında keşke daha fazla şey bilseydim, diye düşündü; büyürken keşke İncil'i daha dikkatli okusaydım, diye içinden geçirdi. Bir şeyler hatırlamaya çalıştı, ama gerçekten bütün bildiği çok basit şeylerdi: İsa dört yerde yaşamıştı: Beytüllahim, Nasıra, Capernaum ve Kudüs. Nasıra'dan daha yeni ayrılmışlardı ve şimdi Capernaum'a doğru gidiyorlardı.

Caitlin kendine engel olamayıp İsa'nın ayak izlerini takip ederken bir hazine avında olup olmadıklarını düşündü, belki İsa bazı ipuçlarını barındırıyordu ya da havarilerinden biri Caitlin'in babasının, kalkanın nerede olduğuna dair bir ipucu biliyordu. Caitlin yeniden bunların nasıl bir bağlantı içinde olabileceklerini düşündü. Bütün yüzyıllar boyunca ziyaret etmiş olduğu kiliseleri, manastırları düşündü ve bunların arasında bir bağlantı olduğunu hissetti. Fakat ne olduğundan emin değildi.

Caitlin'in Capernaum hakkında bildiği tek şey, İsrail'in kuzeybatı sahilinde, Celile'de küçük, mütevazı bir balıkçı köyü olduğuydu. Ama saatlerdir henüz daha tek bir köy dahi geçmiş değillerdi — aslında etrafta tek bir canlı bile yoktu— ve deniz bir yana Caitlin sudan bile eser göremiyordu.

Ardından, Caitlin tam bunu düşünürken bir dağın zirvesinin üzerinden uçtular ve diğer tarafta saatlerdir üzerinde uçmakta oldukları vadinin geri kalanı önlerine serildi. Manzara Caitlin'in nefesini kesti. Orada, önlerinde sanki sonsuza kadar uzanan parıl parıl parlayan bir deniz vardı. Caitlin'in hayatında hiç görmediği masmavi bir renge sahipti ve bir hazine sandığı gibi güneş ışığında inanılmaz parlıyordu. Tam denizin bittiği yerde beyaz kumlarla örtülü muhteşem bir sahil başlıyordu ve dalgalar gözün alabildiğine sahile çarpıp geri gidiyordu.

Caitlin birden heyecanlandı. Doğru yöne gidiyorlardı; eğer kıyı şeridini takip etmeye devam ederlerse, bu onları kesinlikle Capernaum'a götürecekti.

Caleb "Orada," diye seslendi.

Caitlin, Caleb'in parmağının işaret ettiği yeri takip ederek gözlerini kısıp ufka baktı ve uzakta belli belirsiz küçük bir köyün bulunduğunu görebildi. Gördüğü şeye ne bir şehir, ne de bir kasaba denebilirdi. Aşağı yukarı iki düzine kadar ev vardı ve ayrıca kıyı şeridine yaslanmış büyük bir yapı yer alıyordu. Yaklaştıklarında, Caitlin güneşten dolayı gözlerini kısarak orayı inceledi, ama kimseyi göremedi: yalnızca sokaklarda yürüyen birkaç köylü vardı. Caitlin bunun öğlen sıcağından mı, yoksa buranın ıssız bir yer olmasından mı böyle olduğunu merak etti.

Caitlin, bizzat İsa'nın kendisinden herhangi bir işaret görmek için aşağıya baktı ama kimseyi görmedi. Bundan daha da önemlisi onu hissetmiyordu da. Eğer Caleb'in söylediği doğruysa, İsa'nın enerjisini çok daha uzaklardan hissedebilirdi. Fakat hiç olağandışı bir enerji sezmedi. Bir kez daha doğru zamanda ve yerde olup olmadıklarını merak etmeye başladı. Belki de o adam yanılıyordu: belki İsa yıllar önce ölmüştü. Ya da belki daha doğmamıştı bile.

Caleb birden, aşağıya köye doğru dalışa geçti ve Caitlin de onu takip etti. Köyün duvarlarının dışında, zeytin ağaçlarından oluşan bir korunun içinde inebilecekleri, fark edilmeyecek bir yer bulmuşlardı. İndiler ve ardından köyün girişine doğru yürümeye başladılar.

Küçük, tozlu köy yolundan içeriye doğru yürüdüler, hava sıcaktı ve her şey güneşin altında yanıyordu. Etrafta yavaş yavaş dolaşan birkaç köylü onları neredeyse fark etmemişti; yalnızca gölgelik bir yer arama ve kendilerini serinletme derdindelermiş gibi görünüyorlardı. Yaşlı bir kadın köyün kuyusuna doğru yürüdü, kuyudan su çekti ve suyu büyük bir kepçeyle ağzına götürüp içti. Ardından elini alnına götürerek terini sildi.

Caitlin ve Caleb küçücük sokakları geçerlerken, burası onlara tamamıyla terk edilmiş gibi geldi. Caitlin, bir ipucuna işaret edebilecek İsa'dan, babasından, kalkandan ya da Scarlet'ten herhangi bir iz aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Caleb'e döndü.

"Şimdi ne yapacağız?"

Caleb boş gözlerle ona baktı. O da Caitlin gibi ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Caitlin döndü, köyün duvarlarını, o mütevazı mimariyi araştırdı ve köyün içine doğru bakınca doğruca okyanusa giden dar, eski bir yol fark etti. Köyün girişinden o yolun izini takip edince uzakta, okyanusun parladığını gördü.

Caleb'i hafifçe dürttü ve Caleb de gördü ve Caitlin köyden çıkarak kıyıya doğru yürüyünce onu takip etti.

Kıyı şeridine yaklaştıklarında, Caitlin küçük, açık renklere boyanmış üç tane balıkçı teknesi gördü, hava şartlarından ötürü yıkık dökük, yarı kuma gömülü bir haldelerdi ve dalgaların arasında inip kalkıyorlardı. Birisinde bir balıkçı oturuyordu ve diğer iki teknenin yanında da bileklerine kadar okyanusun içinde olan iki tane daha balıkçı duruyordu. Bunlar griye çalan saçları ve aynı renkte sakalları olan yaşlı insanlardı, yüzleri de tekneleri gibi yıpranmış, güneş yanıkları ve derin kırışıklıklarla doluydu. Güneşten korunmak için beyaz cübbeler giymişler ve beyaz başlıklar takıyorlardı.

Caitlin onları seyrederken, balıkçılardan ikisi bir balık ağını yukarı kaldırdılar ve yavaşça dalgaların içinden kendilerine doğru çektiler. Balıkçılar dalgalarla boğuşarak ağı çekerken teknelerin birinden küçük bir çocuk dışarı zıpladı ve onların ağı çekmesine yardım etmek için ağa doğru koştu. Ağ kıyıya yaklaşınca Caitlin düzinelerce balık yakalamış olduklarını gördü, hepsi kıpır kıpırdı ve çırpınıyorlardı. Yaşlı adamlar oldukça karamsar görünürlerken küçük oğlan mutlu bir şekilde tiz bir ses çıkardı.

Caitlin ve Caleb—özellikle de kıyıya çarpan dalgaların sesinden dolayı— onlara çok ses çıkartmadan yaklaşmışlardı ve bu nedenle adamlar hala yanlarına kadar geldiklerinin farkında değillerdi. Caitlin onları ürkütmemek için öksürdü.

Hepsi hemen arkalarını döndü ve onun olduğu tarafa baktı. Caitlin onların gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. Ama bunun için onları ayıplamadı: Caleb ve kendisinin görüntüleri şoke edici olmalıydı, ikisinin de üzerinde modern deri savaş giysileri vardı ve baştan ayağa siyahlar içindeydiler. Doğrudan gökyüzünden düşmüş gibi görünüyor olmalıydı.

Caitlin “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz,” diye başladı ve en yakınındaki adama “ama bir şey sormak istiyorduk, acaba burası Capernaum mu?” diye sordu.

Adam önce ona sonra Caleb’e ve ardından tekrar ona baktı ve yavaşça evet anlamında başını salladı.

Caitlin “Biz birini arıyoruz,” diye devam etti.

Başka bir balıkçı “Peki kim bu aradığınızı?” diye sordu.

Caitlin tam “Babam,” diyecekti ama bunun bir işe yaramayacağını fark ederek hemen kendine engel oldu. Zaten söylese de babasını nasıl tarif edecekti ki? Daha onun kim olduğunu ya da neye benzediğini bile bilmiyordu.

Bu yüzden, onun yerine hemen aklına gelen tek kişiyi, onların tanıyabileceği birini söyledi: “İsa.”

Caitlin kısmen, onunla dalga geçeceklerini, ona güleceklerini, ona delinin tekiymiş gibi bakacaklarını— ya da İsa’nın kim olduğuna dair hiçbir fikirlerinin olmadığını söyleyeceklerini bekliyordu.

Ama verdiği cevap karşısında pek şaşırmadıklarını, aksine onu ciddiye aldıklarını görünce hayret etti.

İçlerinden biri “İki hafta önce buradan ayrıldı,” dedi.

Caitlin’in kalbi duracak gibi oldu. Demek doğrudu. O gerçekten hayattaydı. Gerçekten onun zamanındaydılar. Ve o gerçekten burada, bu köyde bulunmuştu.

Balıkçılardan diğeri “Ve bütün takipçileri onunla,” dedi. “Sadece bizim gibi yaşlılar ve çocuklar geride kaldı.”

Caitlin şaşkınlık içerisinde, “Demek o gerçek öyle mi?” diye sordu. Hala buna inanmakta güçlük çekiyordu; bütün bunlar kavrayamayacağı kadar fazlaydı.

Oradaki oğlan çocuğu ayağa kalktı ve Caitlin’e doğru yürüdü.

“O büyük babamın elini iyileştirdi,” dedi. “Bak eline. Büyükbabam cüzzamdı. Ama şimdi iyileşti. Göstersene ona büyükbaba.”

Yaşlı adam yavaşça döndü ve elbisesinin kolunu yukarıya doğru çekti. Eli oldukça normal görünüyordu. Aslında Caitlin daha yakından bakınca bir elin gerçekten diğerinden daha genç

görüldüğünü gördü. Bu olağanüstüydü. Adam on sekiz yaşındaki bir oğlan çocuğunun eline sahipti. Pembe, gergin ve sağlıklıydı— sanki adama yeni bir el verilmiş gibiydi.

Caitlin buna inanamıyordu. İsa gerçektir. Gerçekten insanları iyileştirmişti.

Bir zamanlar cüzzam olan ama şimdi mükemmel bir şekilde iyileşen bu adamın elini görmek Caitlin'in tüylerini diken diken etti. Her şey apaçık ortadaydı. İlk defa Caitlin gerçekten İsa'yı, babasını ve Kalkanı bulabileceğini umdu. Ve belki bunlar onu Scarlet'e götürecekti.

Caleb "Nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

Balıkçılardan biri kıyıya çarpan dalga seslerinin arasından "Bizim duyduğumuza göre Kudüs'e," diye cevap verdi.

Caitlin *Kudüs* diye düşündü. Bir an çok uzak geldi. Bütün bir yolu uçarak buraya, Capernaum'a kadar gelmişlerdi. Ve şimdi boşa kürek çekiyorlarmış gibi hissetti. Bütün uğraşlarının sonunda hiçbir şey elde edemeden, elleri boş bir şekilde geri dönmek zorunda kalacaklardı.

Fakat Caitlin elindeki Davut Yıldızının neredeyse yandığını hissedebiliyordu ve Capernaum'a gönderilmiş olmalarının bir nedeninin olmak zorunda olduğundan emindi. Burada daha başka bir şeyler, bulmaları gereken bir şeyler olduğunu hissetti.

Balıkçılardan biri "Havarilerinden biri hala burada," dedi. "Paul. Ona sorabilirsiniz. Tam olarak nereye gitmekte olduklarını o bilebilir."

Caitlin "Nerede o?" diye sordu.

Adam "Bütün hepsinin zamanlarını geçirdikleri yerde. O eski sinagogda," dedi. Döndü ve başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti.

Caitlin arkasını döndü ve omzunun üzerinden baktı. Orada, bir tepenin üzerine kurulu, okyanusa yukarıdan bakan inanılmaz güzellikte, küçük kireçtaşından bir tapınak gördü. Bu zamanda bile şimdiden eski görünüyordu. Çapraşık kolonlarla donatılmış, dalgalı denize yukarıdan bakıyordu. Caitlin buradan bile oranın kutsal bir yer olduğunu sezebiliyordu.

Balıkçılardan biri "Orası İsa'nın sinagogu," dedi. "Tüm zamanını geçirdiği yer orasıdır."

Caitlin "Teşekkür ederim," dedi ve oraya doğru yürümek için döndü.

Tam dönerken ona bunu söyleyen adam uzandı ve yeni, sağlıklı eliyle Caitlin'in kolunu tuttu. Caitlin durdu ve ona baktı. Adamın elinden kendi koluna yayılan enerjiyi hissedebiliyordu. Bu hayatında hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. İyileştiren, rahatlatan bir enerjidi.

Adam "Sen buradan değilsin değil mi?" diye sordu.

Caitlin adamın gözlerinin içine baktığını hissetti ve bir şeyler sezdiğini anladı. Ona yalan söylemenin bir işe yaramayacağını farkına vardı.

Yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, değilim."

Adam uzun süre bakışlarını onun üzerinden çekmedi, ardından tatmin olmuş bir şekilde yavaşça başını salladı.

Caitlin'e "Onu bulacaksın," dedi. "Bunu hissedebiliyorum."

\*

Caitlin ve Caleb kıyıda yukarıya doğru yürüdü, dalgalar arkalarından kıyıyı dövüp duruyordu ve havada ağır bir tuz kokusu vardı. Özellikle çöl sıcaklığında o kadar zaman geçirdikten sonra havadaki serin esinti ferahlatıcıydı. Döndüler ve küçük bir tepeli tırmandılar; tepenin üstünde o eski sinagog yer alıyordu.

Caitlin yaklaşırlarken başını kaldırıp baktı: aşınmış kireçtaşından yapılan yapı binlerce yıldır buradaymış gibi görünüyordu. Caitlin buradan yayılan enerjiyi hissedebiliyordu; burası kutsal bir yerdi, buna şimdiden emindi. Kocaman, kemerli kapısı yarı aralıktı ve okyanus esintisiyle sarsılıp sallandıkça bir gıcırta çıkartıyordu.

Tepeye doğru tırmandıkça, küme küme yığılmış yaban çiçeklerinin yanından geçtiler; bu çiçekler sıra sıra dizili açık çöl renklerindeydiler ve doğrudan kayaların içinden bitmiş görünüyordular.

Bunlar, böyle beklenmedik, böyle ıssız bir yere tezat yaratacak bir şekilde Caitlin'in hayatında gördüğü en güzel çiçeklerdi.

Sonunda tepenin başına vardılar ve doğruca kapıya doğru yürüdüler. Caitlin, Davut Yıldızının cebinde yandığını hissediyordu ve gelmeleri gereken yerin burası olduğunu anlamıştı.

Başını kaldırıp yukarı baktı ve girişin üzerinde, taşa gömülü, etrafı İbranice harflerle çevirili, kocaman, altından bir Davut yıldızı gördü. İsa'nın çok zaman geçirdiği bir yere girmek üzere olduğunu düşünmek inanılmazdı. Caitlin her nasılsa bir kiliseye girmeyi beklemişti— ama tabii bunu düşününce pek anlamlı bir beklenti içine girmemiş olduğunu fark etti, çünkü doğal olarak, İsa ölene kadar kiliseler henüz daha yapılmamıştı. İsa'yı bir sinagogun içinde düşünmek garip geldi—ama yine her şeye rağmen Caitlin onun bir Yahudi ve bir Haham olduğunu biliyordu ve bu yüzden sinagogda olması da oldukça anlamlı ve doğaldı.

Fakat bütün bunların onun babasını aramasıyla ne gibi bir ilgisi vardı? Ya da kalkanla? Caitlin bütün bunların birbiriyle ilişkisi olduğunu giderek daha güçlü bir şekilde hissediyordu, bütün o yüzyılların, bulunduğu zaman ve yerlerin, bütün o manastırlarda ve kiliselerde yaptığı araştırmaların, bütün anahtarların ve haçların hepsinin birbiriyle bağlantısı vardı. Caitlin, bütün bunların ortak özelliklerinin orada gözlerinin önünde durduğunu hissetti. Ama bunun ne olduğunu hala bilmiyordu.

Bulması gereken her neyse onda kutsal, ruhani bir yan olduğu açıktı. Bu da Caitlin'e garip göründü, çünkü her şeye rağmen bu vampirler dünyasıydı. Ama sonra yine, biraz düşününce, Caitlin bunun aynı zamanda doğaüstü iyi ve kötü güçler arasında, insan ırkını korumak isteyenlerle ona zarar vermek isteyenler arasındaki ruhani bir savaş olduğunu farkına vardı. Ve açıkçası, bulması gereken her neyse, bunun sadece vampir ırkı için değil, aynı zamanda insan ırkı için de büyük bir sonucu olacaktı.

Caitlin aralık kapıya baktı ve doğrudan içeri girip girmemeye karar vermeye çalıştı.

Caitlin “Kimse yok mu?” diye seslendi.

Biraz bekledi, sesi yankılandı. Ama hiçbir yanıt gelmedi.

Caleb'e baktı. Caleb başını salladı ve Caitlin, Caleb'in de doğru yerde olduklarını hissettiğini anladı. Caitlin uzandı, elini eski ahşap kapının üzerine koydu ve kapıyı usulca geriye itti. Kapı açılırken ses çıkardı ve Caitlin ve Caleb karanlık yapıya girdiler.

Burası güneşten korunduğu için daha serindi. Caitlin'in gözlerinin içeriye alışması biraz zaman aldı. Ardından gözleri karanlığa yavaşça alıştı ve Caitlin önüne serilen mekâna baktı.

Burası Caitlin'in hayatında gördüğü başka hiçbir şeye benzemiyordu, muhteşemdi. Caitlin'in bulunduğu pek çok kilise gibi ihtişamlı değildi; aslında oldukça mütevazı bir yapıydı, mermerden ve kireçtaşından yapılmış, sütunlarla donatılmıştı ve tavanda da oldukça karmaşık oymalar vardı. Ne uzun uzun sıralar ne de oturacak başka bir yer vardı – burası yalnızca büyük, boş bir alandan ibaretti. En uzak köşede basit bir sunak vardı— ama üzerinde bir haç yerine büyük bir Davut Yıldızı duruyordu. Onun arkasında üzerine iki büyük oyma süs işlenmiş küçük altından bir dolap vardı.

Duvarlarda yalnızca birkaç küçük kemerli pencere vardı ve pencerelerden içeriye güneş ışığı girmesine karşın içerisi hala loştu. Burası oldukça sessiz ve hareketsizdi. Caitlin yalnızca arkasından gelen dalgaların uzaktaki kıyıya vurma seslerini duyabiliyordu.

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktılar ve ardından birlikte sunağa doğru yavaşça yürümeye başladılar. Onlar yürüdükçe ayak sesleri mermerin üzerinde yankı yaptı; Caitlin izlendikleri hissini üzerinden bir türlü atamıyordu.

En sona kadar yürüdüler ve altından dolabın önünde durdular. Caitlin altına oyulan diyagramları inceledi: oldukça detaylı ve karmaşıktılar, bunlar Caitlin'e Floransa'daki kiliseyi, o büyük Duomo katedralini, onun altından kapılarını hatırlattı. Burada da sanki o şekilleri oymak için birisi bütün bir ömrünü harcamış gibi görünüyordu. Dolabın üzerindeki süslerin görüntülerine ek olarak, bir de bunların etrafına İbranice harfler kazılmıştı. Caitlin dolabın içinde ne olduğunu merak etti.

“Tevrat,” diye bir ses geldi.



Caitlin kendilerinininkinden başka bir ses duyunca şoke oldu ve hemen arkasını döndü. Birinin, onun algılamasını atlatarak nasıl bu kadar sessiz kalabildiğini— ve bundan da öte birinin nasıl olup da düşüncelerini okuyabildiğini anlamadı. Bunu yalnızca çok özel birisi başarabilirdi. Bu ya bir vampir ya kutsal bir insan ya da her ikisinin bir karışımı olabilirdi.

Onlara doğru yürüyen beyaz cübbe giymiş bir adamdı; başlığını geriye itmişti ve uzun, dağınık açık kahverengi saçları ve aynı renkte sakalı vardı. Çok güzel mavi gözlere sahipti ve bir gülümsemeyle aydınlanan şefkatli bir yüzü vardı. Belki kırklarındaydı ama hiç yaşını göstermiyordu. Elinde tuttuğu değnekle biraz aksayarak onlara doğru yürüdü.

“Onlar Eski Ahit’in süslemeleridir. Musa’nın beş kitabının. İşte o altından kapıların arkasındaki de odur.”

Aralarında birkaç adım kalana kadar yaklaştı ve Caitlin ve Caleb’in önünde durdu. Doğruca Caitlin’e baktı ve Caitlin ondan gelen yoğunluğu hissetti. Karşısındakinin sıradan bir insan olmadığı açıktı.

Adam değneğin üzerinde tuttuğu elini uzatmadan “Ben Paul,” dedi.

“Ben Caitlin ve bu da kocam Caleb.”

Adam içten bir şekilde gülümsedi.

“Biliyorum.”

Caitlin kendini aptal gibi hissetti. Bu adamın onun düşüncelerini çok kolay bir şekilde okuyabildiği açıktı ve belli ki Caitlin hakkında çok şey biliyordu, öte yandan Caitlin onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Bu tüyler ürpertici bir histi, bütün bu insanlar, içinde bulunduğu bütün yüzyıllar ve yerler onu biliyorlardı ve hep onu beklemişlerdi. Bu Caitlin’in içini eskisinden daha büyük bir amaç ve görev duygusuyla doldurdu. Ama amacının, görevinin ne olduğunu ya da bir sonraki adımda nereye gideceğini bilememek Caitlin’i giderek usandırıyor.

## **Конец ознакомительного фрагмента.**

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.